

[Faint, illegible handwritten text]

ΝΙΚ. Σ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΙ Δ. Φ.
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Ε΄ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΞΑΤΕΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΩΝ (ΜΕΤΑ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Βιάζεσθαι οὐκ ὄσιον
οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα,
πολύ δὲ τούτων ἔτι ἦντιον
τὴν Πατρίδα.

Τιμᾶται μετὰ τοῦ βιβλιοσήμου καὶ φόρου δραχ. 11.50
Βιβλιοσήμον καὶ Φόρος Ἀναγκαστ. Δανείου δραχ. 3.90
Ἀριθμὸς ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως 37434
Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφορίας 45.420
24-6-36

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.
Ὀδὸς Πεσματζίου 3^δ καὶ Ἴπποκράτους 23

1936

ΝΙΚ. Σ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΙ Δ. Φ.
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Ε΄ ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΕΞΑΤΕΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΩΝ (ΜΕΤΑ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ)

Ἀριθμὸς ἐγκρ. ἀποφάσεως $\frac{37434}{28 \text{ Ἰουλ. 1930}}$

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἀντίτυπα 2.000

Βιάζεσθαι οὐκ ὄσιον
οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα,
πολύ δὲ τούτων ἔτι ἦτον
τὴν Πατρίδα.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ"

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.

Ὁδὸς Πεσματζόγλου 3^δ καὶ Ἴπποκράτους 23

1936

Τὰ γνήσια αντίτυπα φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ βιβλιο-
πωλείου τῆς «Ἑστίας».

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΡΙΤΩΝ

(Η ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ, ΗΘΙΚΟΣ)

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ · ΚΡΙΤΩΝ

Ι. Σω. Τί τῆνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων*; ἢ οὐ πρό*
ἔτι* ἐστίν;

Κρ. Πάνυ* μὲν οὖν.

Σω. Πῆνικα* μάλιστα*;

Κρ. Ὁρθρως* βαθύς.

Σω. Θαυμάζω*, ὅπως ἤθελήσῃ σοι ὁ τοῦ δεσμοτηρίου
φύλαξ ὑπακούσαι*.

Κρ. Ξυνήθης* ἤδη μοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, διὰ τὸ πολ-
λάκις δεῦρο* φοιτᾶν*, καί τι καὶ εὐηργέτηται* ὑπ' ἐμοῦ.

Σω. Ἄρτι* δὲ ἤκεις ἢ πάλαι*;

Κρ. Ἐπεικῶς* πάλαι.

Σω. Εἶτα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς* με, ἀλλὰ σιγῆ*
παρακάθησαι;

Κρ. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς* ἤθελον
ἐν τσαύτῃ τε ἀγρυπνία καὶ λύπη εἶναι· ἀλλὰ καὶ σοῦ πά-
λαι θαυμάζω* αἰσθανόμενος* ὡς ἠδέως καθεύδεις* καὶ ἐπί-
τηδές σε οὐκ ἤγειρον*, ἵνα ὡς ἠδίστα* διάγῃς*. Καὶ πολ-
λάκις μὲν δή σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ ἠὲ δαιμό-
νισα* τοῦ τρόπου*, πολὺ δὲ μάλιστα ἐν τῇ νῦν παρεστῶσῃ*
ξυμφορᾷ, ὡς βράδιως αὐτήν καὶ πρῶτος* φέρεις.

Σω. Καὶ γὰρ ἄν, ὦ Κρίτων πλεγμμελές* εἶη ἀγανακτεῖν τηλικούτων* ὄντα, εἰ* δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

Κρ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικούτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἀλίσκονται*, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται* ἢ ἡλικία τοῦ μῆ* οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ.

Σω. Ἔστι* ταῦτα. Ἄλλὰ τί δὴ* οὕτω* πρῶ ἀφίξει;

Κρ. Ἀγγελίαν, ὦ Σώκρατες, φέρον χαλεπὴν*, οὐ σοί, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοῖς ἐπιτηδείοις* πᾶσι καὶ χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν, ἣν ἐγώ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ*, ἐν* τοῖς βαρῦτατ' ἂν ἐνέγκαιμι*.

Σω. Τίνα ταύτην; ἢ τὸ πλοῖον* ἀφίεται ἐκ Δῆλου, οὐ δεῖ ἀφικόμενου τεθνάναι με;

Κρ. Οὐ* τοι δὴ ἀφίεται, ἀλλὰ δοκεῖ μὲν* μοι ἤξειν τήμερον*, ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσι ἤκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό. Δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγελιῶν*, ὅτι ἤξει τήμερον καὶ ἀνάγκη δὴ ἐς* αὔριον ἔσται, ὦ Σώκρατες, τὸν βίον σε τελευτᾶν*.

II. Σω. Ἄλλ', ὦ Κρίτων, τύχῃ* ἀγαθῇ. Εἰ ταύτῃ* τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. Οὐ μὲντοι σίμαι ἤξειν αὐτὸ τήμερον.

Κρ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρει*;

Σω. Ἐγὼ σοι ἔρω. Τῇ γάρ που* ὑστεραία* δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ἢ ἂν ἔλθῃ τὸ πλοῖον.

Κρ. Φασί* γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι*.

Σω. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης* ἡμέρας σίμαι αὐτὸ ἤξειν, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας. Τεκμαίρομαι* δὲ ἐκ τινος ἐνουπνίου, ὃ ἐώρακα ὀλίγον πρότερον, ταύτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις* ἐν καιρῷ* τινὶ οὐκ ἐγεῖραί με.

Κρ. Ἦν δὲ δὴ τί τὸ ἐνούπνιον;

Σω. Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλή* καὶ εὐειδής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι* με καὶ εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες,

ἡματι κεν* τριτάτῳ* Φθίην ἐρίβωλον* ἴκοιο.

Κρ. Ἄτοπον* τὸ ἐνόησον, ὦ Σώκρατες.

Σω. Ἐναργές* μὲν* οὖν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Κρίτων.

III. Κρ. Λίαν γε, ὡς ἔοικε. Ἄλλ', ὦ δαίμονιε* Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πιθοῦ* καὶ σώθητι*· ὡς ἐμοί, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, οὐ μίαν ξυμφορὰν ἔστιν, ἀλλὰ χωρὶς* μὲν τοῦ ἔστερησθαι* τοιοῦτου ἐπιτηδείου, οἷον ἐγὼ οὐδένα μήποτε εὐρήσω, ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, οἳ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ καλῶς ἴσασιν, ὡς οἷός* τ' ὦν σε σφίξειν, εἰ ἤθελον ἀναλίσκειν* χρήματα, ἀμελῆσαι*. Καίτοι* τίς ἂν αἰσχίων* εἴη ταύτης δόξα* ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιῆσθαι* ἢ φίλους; οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοί*, ὡς σὺ αὐτὸς οὐκ ἠθέλησας ἀπιέναι ἐνθένδε, ἡμῶν προθυμουμένων*.

Σω. Ἄλλὰ τί ἡμῖν, ὦ μακάριε* Κρίτων, οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης* μέλει*; οἳ γὰρ ἐπεικίστατοι*, ὧν μᾶλλον ἄξιον φροντίζειν, ἡγήσονται* αὐτὰ οὕτω πεπράχθαι, ὡσπερ ἂνπραχθῆ.

Κρ. Ἄλλ' ὄρας* δὴ, ὅτι ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει*. Αὐτὰ δὲ δήλα* τὰ παρόντα* νυνί*, ὅτι οἰοί τ' εἶσιν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι*, ἀλλὰ τὰ μέγιστα σχεδόν, ἐὰν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος* ἦ.

Σω. Εἰ* γὰρ ὄφελον*, ὦ Κρίτων, οἰοί τ' εἶναι οἱ πολλοί* τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἰοί τ' ἦσαν αὐτὰ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε· νῦν δὲ οὐδέτερα* οἰοί τε· οὔτε γὰρ φρόνιμον οὔτε ἄφρονα* δυνατοὶ ποιῆσαι, ποιούσι δὲ τοῦτο, ὅ,τι ἂν τύχωσιν.

IV. Κρ. Ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω· τάδε δέ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ μοι· ἄρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ* καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων, μίγ*, ἐὰν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἳ συκοφάνται* ἡμῖν πράγματα* παρέχωσιν* ὡς σὲ ἐνθένδε ἐκκλέψασι* καὶ ἀναγκασθῶμεν ἢ καὶ πᾶσαν τὴν οὐσίαν* ἀποβαλεῖν* ἢ συχὰ χρήματα ἢ ἄλλο τι πρὸς τούτοις παθεῖν; εἰ γάρ* τι

τοιούτον φοβεῖ*, ἔασον* αὐτὸ χαίρειν· ἡμεῖς γάρ που* δίκαιοί* ἐσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον καί, ἐὰν δέῃ*, ἔτι τούτου μείζω, ἀλλ' ἐμοὶ πείθου καὶ μὴ ἄλλως* ποίει.

Σω. Καὶ ταῦτα προμηθεύμαι*, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά.

Κρ. Μήτε τοίνυν* ταῦτα φοβοῦ· καὶ γὰρ οὐδὲ πολὺ τὰργύριον ἐστίν, ὃ θέλουσι λαβόντες* τινὲς σῶσαί σε καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθάδε. Ἐπειτα οὐχ ὄρας τούτους τοὺς συκοφάντας ὡς εὐτελεῖς* καὶ οὐδὲν ἂν δέοι* ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου; σοὶ δὲ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὡς ἐγῶμαι*, ἱκανά· ἔπειτα καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηρόμενος* οὐκ οἶει δεῖν ἀναλίσκειν* τὰμά, ξένοι οὗτοι ἐνθάδε ἔτοιμοι* ἀναλίσκειν· εἰς δὲ καὶ κεκόμικεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἀργύριον ἱκανόν, Σιμίας* ὁ Θηβαῖος· ἔτοιμος* δὲ καὶ Κέβης καὶ ἄλλοι πολλοὶ πάνυ. Ὡστε, ὅπερ* λέγω, μήτε ταῦτα φοβούμενος* ἀποκάμης σαυτὸν σῶσαι μήτε, ὃ ἔλεγες ἐν τῇ δικαστηρίῳ, δυσχερές* σοὶ γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχῃς* ἐξελθὼν ὅ,τι χρῆσ* σαυτῷ· πολλαχού* μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε*, ὅποι ἂν ἀφίκη, ἀγαπήσουσί* σε· ἐὰν δὲ βούλη εἰς Θετταλίαν ἵεναί*, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται* καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥστε σὲ μηδένα λυπεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν. χ

V. Ἐπι δέ, ὦ Σώκρατες, οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα, σαυτὸν προδοῦναι*, ἐξὸν* σωθῆναι* καὶ τοιαῦτα σπεύδεις* περὶ σεαυτὸν γενέσθαι, ἅπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσαν, σὲ διαφθεῖραι* βουλόμενοι. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοὺς υἱεῖς* τοὺς σαυτοῦ ἔμοιγε* δοκεῖς προδιδόναι*, οὓς σοὶ ἐξὸν* καὶ ἐκθρέψαι* καὶ ἐκπαιδεῦσαι οἰχίσει* καταλιπὼν καὶ τὸ σὸν μέρος*, ὅ,τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράξουσι· τεύξονται* δέ, ὡς τὸ εἰκός*, τοιούτων, οἷάπερ εἴωθε* γίνεσθαι ἐν ταῖς ὄρφανίαις* περὶ τοὺς

ἄφρανοῦς. Ἡ γὰρ οὐ χρεὶ ποιεῖσθαι* παιδας ἢ ξυνδιαταλαι-
 πωρεῖν* καὶ τρέφοντα* καὶ παιδεύοντα*. σὺ δέ μοι δοκεῖς
 τὰ βραθυμώτατα* αἰρεῖσθαι*. χρεὶ δέ, ἅπερ ἂν ἀνὴρ ἀγαθὸς*
 καὶ ἀνδρείος ἔλοιτο*, ταῦτα αἰρεῖσθαι, φάσκοντά γε δὴ
 ἀρετῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι*. ὡς ἔγωγε* καὶ
 ὑπὲρ* σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰσχύνομαι*,
 μὴ δόξῃ ἅπαν τὸ πρᾶγμα* τὸ περὶ σὲ ἀνανδρίᾳ τινί, τῇ ἡμε-
 τέρα, πεπραῆχθαι, καὶ ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστή-
 ριον, ὡς εἰσῆλθεν, ἐξὸν μὴ εἰσελθεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγών*, ὡς
 ἐγένετο, καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τουτί, ὡσπερ κατάγελως* τῆς
 πράξεως, κακίᾳ* τινὶ καὶ ἀνανδρίᾳ τῇ ἡμετέρα διαπεφευγέ-
 ναι* ἡμᾶς δοκεῖν, οἵτινές* σε οὐχὶ ἐσώσαμεν, οὐδὲ σὺ σαυ-
 τόν, οἷόν τε ὂν* καὶ δυνατόν, εἴ τι καὶ σμικρὸν ἡμῶν ὄφελος
 ἦν. Ταῦτ' οὖν, ὦ Σώκρατες, ὄρα*, μὴ ἅμα* τῇ κακίᾳ καὶ
 αἰσχυρά* ἦ σοί τε καὶ ἡμῖν. Ἀλλὰ βουλευέου*, μᾶλλον* δὲ
 οὐδὲ βουλευέσθαι ἔτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλευέσθαι*. Μία δὲ
 βουλή* τῆς γὰρ ἐπιούσης* νυκτὸς πάντα ταῦτα δεῖ πεπρα-
 χθαι. Εἰ δέ τι περιμενοῦμεν, ἀδύνατον καὶ οὐκέτι* οἷόν τε.
 Ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, ὦ Σώκρατες, πείθου* μοι καὶ μηδαμῶς
 ἄλλως* ποίει.

VI. Σω. ὦ φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία,
 εἰ μετὰ τινος ὀρθότητος* εἴη· εἰ δὲ μὴ, ἕσση μείζων, το-
 σοῦτω χαλεπωτέρα· Σκοπεῖσθαι* οὖν χρεὶ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα
 πρακτέον* εἴτε μὴ· ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ
 τοιοῦτος, οἷος* τῶν ἡμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ*,
 ὅς ἂν μοι λογιζομένῳ* βέλτιστος φαίνηται. Τοὺς δὲ λόγους,
 οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν* ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν*,
 ἐπειδὴ* μοι ἤδε ἡ τύχη* γέγονεν, ἀλλὰ σχεδόν τι ὅμοιοι
 φαίνονται μοι καὶ τοὺς αὐτοὺς πρесеβέω* καὶ τιμῶ*, οὓς
 περ καὶ πρότερον· ὦν ἂν μὴ βελτίω* ἔχωμεν λέγειν ἐν τῷ
 παρόντι, εὐ ἴσθι, ὅτι οὐ μὴ σοὶ ξυγχωρήσω, οὐδ' ἂν
 πλειῶ τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν* δύναμις ὡσπερ

παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται* δεσμοῦς* καὶ θανάτους* ἐπι-
 πέμπουσα* καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις*. Πῶς οὖν ἂν μετριώ-
 τατα* σκοποῖμεθα* αὐτά; εἰ πρῶτον μὲν τοῦτον τὸν λό-
 γον ἀναλάβοιμεν*, ὃν σὺ λέγεις περὶ τῶν δοξῶν*, πτό-
 τερον, καλῶς ἐλέγετο ἐκάστοτε* ἢ οὐ, ὅτι ταῖς μὲν δεῖ τῶν
 δοξῶν προσέχειν* τὸν νοῦν, ταῖς δὲ οὐ ἢ, πρὶν μὲν ἐμὲ δεῖν*
 ἀποθνήσκειν, καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατάδηλος* ἄρα* ἐγέ-
 νετο, ὅτι ἄλλως* ἕνεκα* λόγου ἐλέγετο, ἣν δὲ παιδιά* καὶ
 φλυαρία ὡς ἀληθῶς*; ἐπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι*, ὦ
 Κρίτων, κοινῇ* μετὰ σοῦ, εἴ τί μοι ἀλλοιότερος* φανέται,
 ἐπειδὴ* ὧδε ἔχω*, ἢ ὁ αὐτός, καὶ ἐάσομεν χαίρειν* ἢ πει-
 σόμεθα αὐτῷ. Ἐλέγετο δὲ πως, ὡς ἐγῶμαι*, ἐκάστοτε*
 ᾧδε* ὑπὸ τῶν οἰομένων* τι* λέγειν, ὡσπερ νῦν* δὴ ἐγὼ
 ἔλεγον, ὅτι τῶν δοξῶν, ἅς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι*, θεοί*
 τὰς μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι*, τὰς δὲ μή. Τοῦτο πρὸς
 θεῶν, ὦ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι λέγεσθαι; σὺ γάρ,
 ὅσα γε τᾶνθρώπεια*, ἐκτὸς* εἰ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὐ-
 ριον καὶ οὐκ ἂν σε παρακρούοι* ἢ παροῦσα ξυμφορά; σκό-
 πει* δὴ; οὐχ ἰκανῶς* δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ πάσας χρῆ
 τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν*, ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ;
 οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μὲν, τῶν δ' οὐ; τί φήεις; ταῦτα
 οὐχὶ καλῶς* λέγεται;

Κρ. Καλῶς.

Σω. Οὐκοῦν* τὰς μὲν χρηστὰς* τιμᾶν* τὰς δὲ πονη-
 ρὰς* μή;

Κρ. Ναί.

Σω. Χρησταὶ δὲ οὐχ αἱ τῶν φρονίμων, πονηραὶ δὲ αἱ
 τῶν ἀφρόνων*;

Κρ. Πῶς δ' οὐ;

VII. Σω. Φέρε* δὴ, πῶς αὐτὰ τοιαῦτα ἐλέγετο; γυ-
 μναζόμενος* ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων* πότερον παντὸς ἀν-
 δρός* ἐπικίνω καὶ φόγω καὶ δόξῃ τὸν νοῦν προσέχει ἢ ἐνδὲ

μόνου ἐκείνου, ὅς ἂν τυγχάνῃ ἰατρός ἢ παιδοτρίβης* ὄν ;

Κρ. Ἐνός μόνου.

Σω. Οὐκοῦν φοβείσθαι χρὴ τοὺς ψόγους καὶ ἀσπάζεσθαι* τοὺς ἐπαίνους τοὺς τοῦ ἐνός ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν πολλῶν.

Κρ. Δῆλα* δῆ.

Σω. Ταύτη* ἄρα αὐτῷ πρακτέον* καὶ γυμναστέον* καὶ ἐδεστέον* γε καὶ ποτέον*, ἢ* ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ, τῷ ἐπιστάτῃ* καὶ ἐπαῖοντι.* μᾶλλον ἢ ἢ ξύμπασι τοῖς ἄλλοις.

Κρ. Ἔστι* ταῦτα.

Σω. Εἶεν* ἀπειθήσας* δὲ τῷ ἐνὶ καὶ ἀτιμάσας* αὐτοῦ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, τιμήσας* δὲ τοὺς τῶν πολλῶν καὶ μηδὲν ἐπαῖόντων*, ἄρα οὐδὲν κακὸν πείσεται* ;

Κρ. Πῶς* γὰρ οὐ ;

Σω. Τί δ' ἔστι τὸ κακὸν τοῦτο καὶ ποι* τείνει* καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος* ;

Κρ. Δῆλον, ὅτι εἰς τὸ σῶμα* τοῦ οὐ γὰρ εἰδύλλυσι*.

Σω. Καλῶς λέγεις. Οὐκοῦν καὶ τάλλα, ὦ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ πάντα διώμεν*, καὶ δῆ καὶ περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχροῶν* καὶ καλῶν* καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡ βουλή* ἡμῖν ἐστι, πότερον τῇ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἔπεσθαι καὶ φοβείσθαι αὐτήν ἢ τῇ τοῦ ἐνός, εἴ τίς ἐστιν ἐπαῖων*, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβείσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τοὺς ἄλλους ; ᾧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, διαφθεροῦμεν* ἐκεῖνο καὶ λωδησόμεθα*, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον* ἐγγίγνεται, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυται*.

Ἦ οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο ;

Κρ. Οἶμαι ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

VIII. Σω. Φέρε* δῆ, εἰάν τὸ ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ* μὲν βέλτιον γιγνόμενον, ὑπὸ τοῦ νοσώδους* δὲ διαφθειρόμενον, διαλέσωμεν*, πειθόμενοι μὴ τῇ τῶν ἐπαῖόντων δόξῃ. ἄρα βιω-

τὸν* ἡμῖν ἐστὶ διεφθαρμένον* αὐτοῦ ; ἔστι δὲ που* τοῦτο
τὸ σῶμα· ἢ οὐχί ;

Κρ. Ναι.

Σω. Ἄρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶ μετὰ μοχθηροῦ* καὶ
διεφθαρμένου σώματος ;

Κρ. Οὐδαμῶς.

Σω. Ἄλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρ' ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένου,
ὃ τὸ ἀδίκον μὲν λωβᾶται*, τὸ δὲ δίκαιον ἐνίγησιν* ; ἢ
φαυλότερον ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὃ τι ποτ'
ἐστὶ τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἢ τε ἀδικία καὶ ἢ δικαιοσύνη
ἐστίν ;

Κρ. Οὐδαμῶς*.

Σω. Ἄλλὰ τιμώτερον* ;

Κρ. Πολύ γε.

Σω. Οὐκ ἄρα, ὦ βέλτιστε, πάνυ ἡμῖν οὕτω* φροντι-
στέον*, τί ἐροῦσιν* οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἐπαίων
περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὁ εἷς, καὶ αὐτῇ ἢ ἀλγῆθαια.
Ὅστε πρῶτον μὲν ταύτη οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ*, εἰσηγούμε-
νος* τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν περὶ
τῶν δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων.
Ἄλλὰ μὲν δή, φαίη γ' ἂν τις, οἷοί τ' εἰσὶν ἡμᾶς οἱ πολ-
λοὶ ἀποκτινύουσι*.

Κρ. Φαίη γὰρ* ἂν, ὦ Σώκρατες.

Σω. Ἀληθῆ λέγεις· ἀλλ', ὦ θαυμάσιε*, οὕτως τε ὁ
λόγος, ὃν διεληγλύθαμεν*, ἔμοιγε δοκεῖ ὅμοιος εἶναι καὶ
πρότερον καὶ τόνδ' αὐ σκόπει, εἰ ἔτι μένει* ἡμῖν ἢ οὐ,
ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου* ποιητέον*, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν*.

Κρ. Ἄλλὰ μένει*.

Σω. Τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταυτὸν ἐστὶ,
μένει ἢ οὐ μένει ;

Κρ. Μένει §

ΙΧ. Σω. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων* τοῦτο σκε-

πτέον*, πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειράσθαι* ἐξιέναι* μὴ ἀφιέντων* Ἀθηναίων ἢ οὐ δίκαιον· καὶ ἐὰν μὲν φαίνηται δίκαιον, πειρώμεθα, εἰ δὲ μὴ, ἐώμεν*. Ἄς δὲ σὺ λέγῃς τὰς σκέψεις* περὶ τὴν ἀναλώσεως χρημάτων καὶ δόξης καὶ παιδῶν τροφῆς*, μὴ* ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὦ Κρίτων, σκέμματα* ἢ τῶν βραδύως ἀποκτινύντων* καὶ ἀναδωσκομένων* γ' ἂν, εἰ οἷοί τε ἦσαν, οὐδενὶ ξὺν νῶ*, τούτων τῶν πολλῶν. Ἡμῖν δ', ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως αἰρεῖ*, μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον ἢ ἡ, ὅπερ νῦν* δὴ ἐλέγομεν, πότερον δίκαια πράξομεν καὶ χρήματα τελούντες* τούτοις, τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἐξάξουσι*, καὶ χάριτας* καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε* καὶ ἐξαγόμενοι* ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν ταῦτα πάντα ποιῶντες· κἂν φαινώμεθα ἄδικα αὐτὰ ἐργαζόμενοι*, μὴ οὐ δέη ὑπολογίζεσθαι* οὐτ' εἰ ἀποθνήσκῃν δεῖ παραμένοντας* καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας* οὐτ' εἰ ἄλλο ἐπιού* πάσχειν πρὸ* τοῦ ἀδικεῖν.

Κρ. Καλῶς μὲν μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, ὅρα* δέ, τί δρῶμεν*.

Σω. Σκοπῶμεν*, ὦ ἄγαθέ, κοινῇ καί, εἴ πῃ ἔχεις ἀντιλέγειν*, ἐμοῦ λέγοντος*, ἀντίλεγε καὶ σοὶ πείσομαι· εἰ δὲ μὴ, παῦσαι ἦδη, ὦ μακάριε*, πολλάκις μοι λέγων τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ ἐνθένδε, ἀκόντων* Ἀθηναίων, ἐμὲ ἀπιέναι* ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιῶμαι* πείσας* σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος*. Ὅρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν, ἐὰν σοὶ ἱκανῶς* λέγηται, καὶ πειρῶ* ἀποκρίνεσθαι τὸ ἐρωτώμενον*, ἢ ἂν μάλιστα* οἴῃ.

Κρ. Ἄλλὰ πειράσομαι.

Χ. Σω. Οὐδενὶ τρόπῳ φαμέν* ἐκόντας* ἀδικητέον* εἶναι ἢ τινὲ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὲ δὲ οὐ; ἢ οὐδαμῶς τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν, ὡς πολλάκις ἡμῖν καὶ ἐν τῇ ἔμπροσθεν* χρόνῳ ὁμολογήθη* ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἰ πρόσθεν* ὁμολογαί* ἐν ταῖσδε ταῖς ἐλίγαις

ἡμέραις ἐκκεχυμένοι* εἰσὶ καὶ πάλαι*, ὦ Κρίτων, ἄρα* τηλικαῖδε* ἄνδρες πρὸς ἀλλήλους σπουδῇ* διαλεγόμενοι* ἐλάθομεν* ἡμᾶς αὐτοὺς παίδων οὐδὲν διαφέροντες; ἢ παντὸς μᾶλλον* οὕτως ἔχει, ὥσπερ τότε ἐλέγετο ἡμῖν, εἴτε φασίν* οἱ πολλοὶ εἴτε μὴ καὶ εἴτε δεῖ ἡμᾶς ἔτι τῶνδε χαλεπώτερα* πάσχειν εἴτε καὶ πραότερα*, ὅμως τό γε ἀδικεῖν* τῷ ἀδικούντι καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν τυγχάνει* ὄν παντὶ τρόπῳ; φαμέν* ἢ οὐ;

Κρ. Φαμέν.

Σω. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν.

Κρ. Οὐ δῆτα*.

Σω. Οὐδὲ ἀδικούμενον* ἄρα ἀνταδικεῖν*, ὡς οἱ πολλοὶ* οἴονται*, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν.

Κρ. Οὐ φαίνεται.

Σω. Τί δὲ δῆ; κακουργεῖν* δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὐ;

Κρ. Οὐ δεῖ δῆπου*, ὦ Σώκρατες.

Σω. Τί δέ; ἀντικακουργεῖν* κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ πολλοὶ φασι, δίκαιον ἢ οὐ δίκαιον;

Κρ. Οὐδαμῶς*.

Σω. Τὸ γάρ που* κακῶς* ποιεῖν ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει

Κρ. Ἀληθῆ λέγεις.

Σω. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν* δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὀτιοῦν* πάσχη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἔρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν*, ὅπως* μὴ παρὰ* δόξαν ὁμολογῆς*. Οἶδα γάρ, ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ* καὶ δόξει*. Οἷς οὖν οὕτω δέδοικται* καὶ οἷς μὴ, τούτοις οὐκ ἔστι κοινὴ βουλή*, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων καταφρονεῖν ὀρώντας* τὰ ἀλλήλων βουλευόμενα*. Σκόπει* δῆ οὖν καὶ σὺ εὐ μάλα, πότερον κοινωνεῖς* καὶ ξυνδοκεῖ* σοι καὶ ἀρχώμεθα* ἐντεῦθεν βουλευόμενοι*, ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος οὔτε τοῦ ἀδικεῖν οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν οὔτε

κακῶς πάσχοντα ἀμύνεσθαι* ἀντιδρῶντα* κακῶς, ἢ ἀφί-
στασαι* καὶ οὐ κοινωνεῖς* τῆς ἀρχῆς; ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ
πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ, σοὶ δὲ εἴ πῃ ἄλλη δέδο-
κται*, λέγε καὶ δίδασθε. Εἰ δὲ ἐμμένεις* τοῖς πρόσθεν, τὸ
μετὰ τοῦτο ἄκουε.

Κρ. Ἄλλ' ἐμμένω τε καὶ ξυδοκεῖ* μοι, ἀλλὰ λέγε.

Σω. Λέγω δὴ αὐτὸ μετὰ τοῦτο, μᾶλλον* δ' ἐρωτῶ
πότερον, ἂ ἂν τις ὁμολογήσῃ* τῷ* δίκαια ὄντα, ποιητέον*
ἢ ἑξαπατητέον*;

Κρ. Ποιητέον.

XI. Σω. Ἐκ* τούτων δὴ ἄθρει*. Ἀπιόντες* ἐνθένδε
ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν πόλιν, πότερον, κακῶς* τινὰς ποι-
οῦμεν, καὶ* ταῦτα* οὕς ἥκιστα* δεῖ, ἢ οὐ; καὶ ἐμμένο-
μεν*, οἷς ὁμολογήσαμεν δίκαιους οὖσιν* ἢ οὐ;

Κρ. Οὐκ ἔχω*, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι πρὸς ὃ
ἐρωτᾷς; οὐ γὰρ ἐννοῶ*.

Σω. Ἄλλ' ὧδε σκόπει. Εἰ, μέλλουσιν* ἡμῖν ἐνθένδε
εἴτε ἀποδιδράσκειν* εἴθ' ὅπως* δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλ-
θόντες οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν* τῆς πόλεως ἐπιστάντες*
ἔροιντο*, εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν;
ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ, ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοεῖ* τοὺς τε
νόμους ἡμᾶς ἀπολέσαι καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν τὸ σὸν μέ-
ρος; ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε ἔτι* ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι* καὶ
μὴ ἀνατετράφθαι*, ἐν ἣ αἱ γινόμεναι δίκαι* μὴδὲν ἰσχύ-
ουσιν*, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἄκυροί τε γίνονται καὶ δια-
φθεῖρονται*; τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα
τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι*, ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ*,
εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμένου, ὅς τὰς δίκας
τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας* εἶναι. Ἡ ἐροῦμεν πρὸς
αὐτούς, ὅτι ἡδίκει γὰρ ἡμᾶς ἡ πόλις καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν
δίκην ἔκρινε; ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν;

Κρ. Ταῦτα νῆ* Δί', ὦ Σώκρατες.

XVII. Σω. Τί οὖν, ἂν εἴπωσιν οἱ νόμοι· ὦ Σώκρατες, ἢ καὶ ταῦτα ὁμολόγητο* ἡμῖν τε καὶ σοὶ ἢ ἐμμενεῖν* ταῖς δίκαις, αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζη; εἰ οὖν ταῦτων θαυμάζομεν* λεγόντων, ἴσως ἂν εἴποιεν, ὅτι, ὦ Σώκρατες, μὴ θαύμαζε τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀποκρίνου, ἐπειδὴ καὶ εἴωθας* χρησθαι* τῷ ἐρωτᾶν* τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. Φέρε* γάρ*, τί ἐγκαλῶν* ἡμῖν καὶ τῇ πόλει ἐπιχειρεῖς ἡμᾶς ἀπολλύναι; οὐ πρῶτον μὲν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς καὶ δι' ἡμῶν ἐλάμβανε τὴν μητέρα σου ὁ πατήρ καὶ ἐφύτευσέν* σε; φράσον* οὖν τούτοις ἡμῶν, τοῖς περὶ τοὺς γάμους*, μέμφει* τι ὡς οὐ καλῶς ἔχουσιν; οὐ μέμφομαι, φαίην* ἂν. Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου* τροφήν* τε καὶ παιδείαν, ἐν ἣ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἢ οὐ καλῶς προσέταττον ἡμῶν οἱ ἐπὶ τούτοις τεταγμένοι παραγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σὺ σε ἐν μουσικῇ* καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν; Καλῶς, φαίην ἂν. Εἰεν*. Ἐπειδὴ* δὲ ἐγένου* τε καὶ ἐξετράφης* καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχου ἂν εἰπεῖν πρῶτον μὲν, ὡς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα* καὶ ἔκγονος* καὶ δοῦλος, αὐτός τε καὶ οἱ σοὶ πρόγονοι; καὶ εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἄρ' ἐξ ἴσου οἶε εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον* καὶ ἡμῖν καὶ ἅτι* ἂν ἡμεῖς σε ἐπιχειρῶμεν ποιεῖν καὶ σὺ ταῦτα ἀντιποιεῖν* οἶε δίκαιον εἶναι; ἢ πρὸς μὲν ἄρα* σοὶ τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸν δεσπότην*, εἴ σοι ὦν ἐτύγχανεν, ὥστε, ἅπερ πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν*, οὔτε κακῶς ἀκούοντα* ἀντιλέγειν* οὔτε τυπτόμενον* ἀντιτύπτειν* οὔτε ἄλλα τοιαῦτα πολλά· πρὸς δὲ τὴν πατρίδα ἄρα καὶ τοὺς νόμους ἐξέσται* σοι, ὥστε, ἐὰν σε ἐπιχειρῶμεν ἡμεῖς ἀπολλύναι, δίκαιον ἡγούμενοι* εἶναι, καὶ σὺ δὲ* ἡμᾶς καὶ τὴν πατρίδα, καθ' ὅσον δύνασαι, ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι* καὶ φήσεις* ταῦτα ποιῶν δίκαια πράττειν, ὁ τῇ ἀληθείᾳ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος*; ἢ* οὕτως εἰ σοφός, ὥστε λέληθέ* σε, ὅτι μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων

τιμιώτερόν* ἐστὶν ἢ πατρίς καὶ σεμνότερον* καὶ ἀγιώτερον
καὶ ἐν μείζονι μοίρα καὶ παρὰ θεοῖς* καὶ παρ' ἀνθρώποις
τοῖς νοῦν* ἔχουσι, καὶ σέβασθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπεῖκαιν*
καὶ θωπεύειν* πατρίδα χαλεπαίνουσιν* ἢ πατέρα καὶ ἢ
πεῖθειν ἢ ποιεῖν, ἃ ἂν κελεύῃ, καὶ πάσχειν, εἴαν τι προ-
στάττη παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα*, εἴαν τε τύπτεσθαι* εἴαν τε
δεῖσθαι* εἴαν τε εἰς πόλεμον ἄγῃ* τρωθησόμενον* ἢ ἀπο-
θανούμενον*, ποιητέον* ταῦτα καὶ τὸ δίκαιον οὕτως ἔχει
καὶ οὐχὶ ὑπεικτέον*, οὐδ' ἀναχωρητέον*, οὐδὲ λειπτέον*
τὴν τάξιν, ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ
πανταχοῦ ποιητέον, ἃ ἂν κελεύῃ ἡ πόλις καὶ ἡ πατρίς, ἢ
πεῖθειν* αὐτήν, ἢ* τὸ δίκαιον πέφυκε*, βιάζεσθαι* δὲ οὐχ
ἴσιον* οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα, πολὺ δὲ τούτων ἔτι ἦτ-
τον* τὴν πατρίδα; τί φήσομεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων;
ἀληθῆ λέγειν τοὺς νόμους ἢ οὐ;

Κρ. Ἐμοίγε δοκεῖ.

XIII. Σω. Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκратες, φαῖεν ἂν ἴσως
οἱ νόμοι, εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς
ἐπιχειρεῖς ὄραν, ἃ νῦν ἐπιχειρεῖς. Ἡμεῖς γάρ σε γεννή-
σαντες*, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες* ἀπάντων,
ὧν οἰοί τ' ἦμεν καλῶν, σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολί-
ταις, ὁμῶς προαγορεύομεν* τῷ ἐξουσίαν πεποιημέναι Ἀθη-
ναίων τῷ βουλευμένῳ, ἐπειδὴν* δοκιμασθῆ* καὶ ἴδῃ τὰ ἐν
τῇ πόλει πράγματα καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ὧ ἂν μὴ ἀρέ-
σκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι* λαθόντα τὰ αὐτοῦ ἀπιέναι*, ὅποι
ἂν βούληται. Καὶ οὐδεὶς ἡμῶν ἐμποδῶν* ἐστίν, οὐδ' ἀπα-
γορεύει*, εἴαν* τέ τις βούληται ὑμῶν εἰς ἀποικίαν ἰέναι, εἰ
μὴ ἀρέσκειμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, εἴαν τε μετοικεῖν* ἄλ-
λοσέ ποι* ἐλθῶν, ἰέναι ἐκεῖσε, ὅποι ἂν βούληται, ἔχοντα
τὰ αὐτοῦ. Ὅς δ' ἂν ὑμῶν παραμείνῃ ὄρων, ὃν τρόπον ἡμεῖς
τάς τε δίκας δικάζομεν καὶ τὰλλα* τὴν πόλιν διοικοῦμεν,
ἦδη φαμέν τοῦτον ὁμολογημέναι* ἔργῳ ἡμῖν, ἃ ἂν ἡμεῖς

κελεύομεν, ποιήσῃν ταῦτα καὶ τὸν μὴ πειθόμενον τριχῆ*
 φαμέν ἀδικεῖν, ὅτι τε γεννηταῖς* οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται
 καὶ ὅτι τροφεῦσι* καὶ ὅτι ὁμολογήσας* ἡμῖν πείθεσθαι
 οὔτε πείθεται οὔτε πείθει* ἡμᾶς, εἰ μὴ καλῶς τι ποιού-
 μεν, προτιθέντων* ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπιταττόντων*
 ποιεῖν, ἃ ἂν κελεύομεν, ἀλλὰ ἐφιέντων* δυοῖν* θᾶτερα, ἢ
 πείθειν ἡμᾶς ἢ ποιεῖν, τούτων οὐδέτερα ποιεῖ.

XIV. Ταύταις δὲ φαμέν καὶ σέ, ὦ Σώκρατες, ταῖς αἰ-
 τίαῖς* ἐνέξεσθαι*, εἴπερ ποιήσεις, ἃ ἐπινοεῖς, καὶ οὐχ ἤκιστα* Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα*. Εἰ οὖν ἐγὼ εἴ-
 ποιμι, διατί δὴ; ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτωντο* λέγον-
 τες, ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα* Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολο-
 γηκῶς τυγχάνω* ταύτην τὴν ὁμολογίαν. Φαίεν γὰρ ἂν, ὅτι,
 ὦ Σώκρατες, μεγάλη ἡμῖν τούτων τεκμήριά* ἐστίν, ὅτι
 σοὶ καὶ ἡμεῖς ἡρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν
 ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως* ἐν αὐτῇ ἐπεδύ-
 μεις*, εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως* ἡρεσκε, καὶ οὗτ' ἐπὶ θεω-
 ρίαν* πώποτε* ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς
 Ἴσθμόν*, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμῶσε, εἰ μὴ ποι στρατευσόμε-
 νος*, οὔτε ἄλλην ἀποδημίαν* ἐποιήσω πώποτε*, ὥσπερ οἱ
 ἄλλοι ἄνθρωποι, οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδὲ ἄλ-
 λων νόμων ἔλαθεν* εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμεῖς σοὶ ἱκανοὶ ἡμεῖν*
 καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἡροῦ* καὶ ὁμο-
 λόγεις* καθ' ἡμᾶς πολιτεύσεσθαι* τὰ τε ἄλλα καὶ παιδας
 ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης* σοὶ τῆς πόλεως. Ἔτι
 τοίνυν* ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ* ἐξῆν* σοὶ φυγῆς* τιμήσασθαι*,
 εἰ ἐβούλου, καί, ὅπερ νῦν, ἀκούσης τῆς πόλεως, ἐπιχειρεῖς,
 τότε ἐκούσης ποιῆσαι. Σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπίζου* ὡς οὐκ
 ἀγανακτῶν, εἰ δέοι τεθνάναι σε, ἀλλ' ἡροῦ, ὡς ἐφύσθαι*,
 πρὸ* τῆς φυγῆς θάνατον· νῦν δὲ οὗτ' ἐκείνους τοὺς λόγους
 αἰσχύνει* οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει*, ἐπιχειρῶν δια-
 φθεῖραι, πράττετε τε, ἅπερ ἂν δοῦλος φαυλότατος* πρά-

ξειεν, ἀποδιδράσκειν* ἐπιχειρῶν παρὰ τὰς ξυνθήκας* τε
καὶ τὰς ὁμολογίας*, καθ' ἃς ἡμῖν ξυνέθου* πολιτεύσεσθαι*.
Πρῶτον μὲν οὖν ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ* ἀπόκριναι*, εἰ ἀληθῆ
λέγομεν φάσκοντές σε ὁμολογηκέναι* πολιτεύσεσθαι καθ'
ἡμᾶς ἔργῳ ἄλλ' οὐ λόγῳ*, ἢ οὐκ ἀληθῆ. Τί φῶμεν* πρὸς
ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν;

Κρ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

Σω. Ἄλλο τι οὖν, ἂν φαῖεν, ἢ ξυνθήκας τὰς πρὸς
ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ὁμολογίας παραβαίνεις, οὐχ ὑπ' ἀνάγκης*
ὁμολογήσας, οὐδὲ ἀπατηθείς, οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀναγκασθείς βουλευσασθαι*, ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἑβδομήκοντα*, ἐν
οἷς ἐξῆν σοι ἀπιέναι, εἰ μὴ ἤρῃσκομεν ἡμεῖς, μηδὲ δίκαιαι
ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογίαι εἶναι. Σὺ δὲ οὔτε Λακεδαιμόνα*
προηροῦ οὔτε Κρήτην*, ἃς δὴ ἐκάστοτε* φῆς εὐνομεῖσθαι*,
οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, οὐδὲ τῶν βαρβαρικῶν, ἀλλ' ἐλάττω* ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας*
ἢ οἱ χωλοὶ τε καὶ τυφλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπηροι· οὕτω
σοι διαφερόντως* τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις
τε καὶ ἡμεῖς. Τίτι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;
νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμμενεῖς* τοῖς ὁμολογημένοις*; ἐὰν ἡμῖν
γε πείθῃ, ὦ Σώκρατες, καὶ οὐ καταγέλαστός* γε ἔσει ἐκ
τῆς πόλεως ἐξελθών.

XV. Σκόπει γὰρ δὴ, ταῦτα παραβάς* καὶ ἐξαμαρτῶν*
τι τούτων, τί ἀγαθὸν ἐργάσει σαυτὸν ἢ τοὺς ἐπιτηδείους
τοὺς σαυτοῦ; Ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύουσί γέ σου οἱ ἐπιτηδῆσιοι
καὶ αὐτοὶ φεύγειν καὶ στερηθῆναι τῆς πόλεως ἢ τὴν οὐ-
σίαν ἀπολέσαι, σχεδὸν τι δῆλον· αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν, ἐὰν
εἰς τῶν ἐγγύτατά* τινα πόλεων ἔλθῃς ἢ Θήβαζε ἢ Μέγα-
ράδε—εὐνομοῦνται* γὰρ ἀμφοτέραι—πολέμος ἦξῃς. ὦ
Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ* καὶ, ὅσοι περ κήδονται* τῶν
αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέφονται* σε διασφορέα* ἡγούμενοι
τῶν νόμων καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν*, ὥστε

δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι· ὅστις γὰρ νόμων δια-
φθορεὺς ἐστὶ, σφόδρα* που δόξειεν* ἂν νέων γε καὶ ἀνοή-
των ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. Πότερον οὖν φεύξει* τάς
τε εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς κοσμιωτάτους ;
καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἄρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται ; ἢ πλησιά-
σεις τούτοις καὶ ἀναισχυντήσεις* διαλεγόμενος—τίνας λό-
γους, ὦ Σώκρατες, ἢ οὔσπερ ἐνθάδε, ὡς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ
δικαιοσύνη πλείστου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὰ νόμιμα
καὶ οἱ νόμοι ; καὶ οὐκ οἶει ἄσχημον* ὄν φανεῖσθαι τὸ τοῦ
Σωκράτους πρᾶγμα* ; οἶεσθαι γε χρεῖ. Ἄλλ' ἐκ μὲν τούτων
τῶν τόπων ἀπαρεῖς*, ἤξεις δὲ εἰς Θετταλίαν παρὰ τοὺς ξένους
τοὺς Κρίτωνος· ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείστη ἀταξία* καὶ ἀκολασία
καὶ ἴσως ἂν ἠδέως* σου ἀκούοιεν, ὡς γελοῖως ἐκ τοῦ δε-
σμωτηρίου ἀπεδίδρασκες* σκευὴν τέ τινα περιθέμενος* ἢ
διψθέραν* λαβῶν ἢ ἄλλα, οἷα δὴ εἰώθασιν* ἐνσκευάζεσθαι*
οἱ ἀποδιδράσκοντες καὶ τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ μεταλλάξας·
ὅτι δὲ γέρον ἀνὴρ, μικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος,
ὡς τὸ εἶκός*, ἐτόλμησας οὕτως αἰσχροῦς ἐπιθυμεῖν ζῆν, νό-
μους τοὺς μεγίστους παραβάς, οὐδεὶς, ὅς ἐρεῖ ; ἴσως, ἂν μὴ
τινα λυπῆς*· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσει, ὦ Σώκρατες, πολλὰ καὶ
ἀνάξια σαυτοῦ. Ὑπερχόμενος* δὴ βιώσει* πάντας ἀνθρώπους
καὶ δουλεύων*· τί ποιῶν ; ἢ εὐωχοῦμενος*, ὥσπερ ἐπὶ δεῖ-
πνον ἀπόδεδημηκῶς* εἰς Θετταλίαν λόγοι δὲ ἐκείνοι, οἱ
περὶ δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, ποῦ ἡμῖν ἔσον-
ται ; ἀλλὰ δὴ τῶν παιδῶν ἕνεκα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἀγα-
γῶν θρέψῃς τε καὶ παιδεύῃς ; τί δέ ; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς
ἀγαγῶν θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις ξένους* ποιήσας, ἵνα
καὶ τοῦτο ἀπολαύσωσιν ; ἢ τοῦτο μὲν οὐ, αὐτοῦ δὲ τρεφόμε-
νοι, σοῦ ζῶντος, βέλτιον* θρέφονται καὶ παιδεύονται*, μὴ
ξυνόντος* σοῦ αὐτοῖς, οἱ γὰρ ἐπιτήδειοι οἱ σοὶ ἐπιμελήσον-
ται* αὐτῶν. Πότερον, εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃς, ἐπι-
μελήσονται, εἰς Ἄδου ἀποδημήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελή-

σονται ; εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἔστι, τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι, οἷσθαί γε χρέη.

XVI. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι μήτε παιδας περὶ πλείονος* ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου, ἵνα εἰς Ἄιδου ἐλθὼν ἔχῃς πάντα ταῦτα ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν· οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι φαίνεται ταῦτα πράττοντι ἄμεινον εἶναι, οὔδὲ δικαιοτέρον, οὔδὲ ὀσιώτερον, οὔδὲ ἄλλῃ τῶν σῶν οὐδενί, οὔτε ἐκεῖσε ἀφικομένην ἄμεινον ἔσται. Ἄλλὰ νῦν μὲν ἡδικοημένος ἄπει*, ἐὰν ἀπίης, οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων· ἐὰν δὲ ἐξέλθῃς οὕτως αἰσχροῦς ἀνταδικήσας* τε καὶ ἀντικακουργήσας*, τὰς σαυτοῦ ὁμολογίας τε καὶ ξυνηθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβάς καὶ κακὰ ἐργασάμενος* τούτους, οὗς ἤμισα* ἔδει, σαυτόν τε καὶ φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἡμᾶς, ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν* ζῶντι καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί, οἱ ἐν Ἄιδου νόμοι, οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται, εἰδότες, ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχείρησας ἀπολέσαι τὸ σὸν μέρος*. Ἄλλὰ μή σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν, ἃ λέγει, μᾶλλον ἢ ἡμεῖς.

XVII. Ταῦτα, ὦ φίλε ἑταῖρε* Κρίτων, εὖ ἴσθι, ὅτι ἐγὼ δοκῶ* ἀκοῦειν, ὡσπερ οἱ κορυθαντιῶντες* τῶν ἀλλῶν, καὶ ἐν ἐμοὶ αὐτῇ ἢ ἡχῇ* τούτων τῶν λόγων βομβεῖ καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκοῦειν· ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα* γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα*, ἐὰν λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἔρεις. Ὅμως μέντοι, εἴ τι οἶει πλέον* ποιήσῃς, λέγε.

Κρ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω λέγειν.

Σω. Ἐὰ* τοίνυν, ὦ Κρίτων, καὶ πράττωμεν ταύτη*, ἐπειδὴ ταύτη ὁ Θεὸς ὑφηγεῖται*.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

ἀγαθός : καλός, ἀνδρεῖος. ἢ κλητ. ὦ ἴγαθὲ=ἀγαπητέ.

ἀγαπῶ τινα : ὑποδέχομαι τινα μετὰ στοργῆς, με ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

ἀγγελία : εἴδησις. Ἐν κεφ. Ι τί συναίσθημα κατέχει τὴν ψυχὴν τοῦ λέγοντος περὶ τῆς ἀγγελίας ;

ἀγών : ἐν κεφ. V ἡ δίκη, ἡ διαδικασία.

ἀδικέομαι-οὔμαι : ἐν κεφ. X οὐδὲ ἀδικούμενον=οὐδὲ ὅταν ἀδικῆται κανεῖς.

ἀδικέω ὦ : ἀδικῶ, βλάπτω. Ἐν κεφ. XI τὸ *ἠδίκηκε γὰρ* εἶναι ἢ πρόχειρος ἀπόκρισις πάντων τῶν ἀδικούντων.

ἀθρέω : παρατηρῶ, βλέπω.

αἰρέομαι-οὔμαι : ἐκλέγω, προτιμῶ.

αἰρέω-ὦ : ὁ λόγος αἰρεῖ=πέθεται.

αἰσθάνομαι : ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ *ὄρω*. Ἐν κεφ. Ι αἰσθανόμενος=διότι σὲ βλέπω.

αἰσχίων (δόξα) : χειροτέρα (φήμη). Ἐν κεφ. ΙΙΙ τὸ *ἢ δοκεῖν* ἰσοδυναμεῖ πρὸς γενικὴν (τοῦ δοκεῖν) καὶ εἶναι ἐπεξήγ. τοῦ β' ὄρου τῆς συγκρίσεως *ταύτης*=τοῦ νὰ φαίνωμαι δηλαδὴ.

αἰσχρόν : ἄσημον.

αἰσχύνομαι : ἐντρέπομαι. Διὰ τούτου ἐν κεφ. V θέλει νὰ συγκινήσῃ ὁ Κριτὸν τοῦ Σωκράτους τὴν ψυχὴν ὡς φίλου, διότι ὁ ἀληθὴς φίλος δὲν καταδέχεται, οὐδ' ἀφήνει ποτὲ νὰ καταισχυθῶσιν οἱ φίλοι. Εἰς τοῦτο συντείνει καὶ τὸ πολυσύνδετον σχῆμα, τοῦ ὁποίου γίνεται χρῆσις ἐν τῷ κεφ. τούτῳ διὰ τῆς πεντάκις ἐπαναλήψεως τοῦ *καί*.

αἰτία : κατηγορία. Ἐν κεφ. ΧΙV *ταύταις ταῖς αἰτίαις*=εἰς ταύτας τὰς κατηγορίας.

ἀκούω κακῶς : ὑβρίζομαι· λέγω κακῶς=ὑβρίζω.

ἀλίσκομαι : πιάνομαι, κυριεύομαι, περιπίπτω εἰς (συμφοράς).

ἄλλά : μετὰ Προστ. εἶναι παρακελευσματικὸς.

ἄλλος, η, ο : ἐπειδὴ ἔχει ἔννοιαν διαφορᾶς, δέχεται β' ὄρον συγκρίσεως (XI).

ἄλλοιότερος : συγκρ. τοῦ **ἄλλοιός** = διαφορετικώτερος.

ἄλλοσε οὐδαμόσε : εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος.

ἄλλοσέ ποι : εἰς κανὲν ἄλλο μέρος.

ἄλλ' ὦ δαιμόνιε : ἰδὲ καὶ λ. **ἄφρων.** Ἐκ τούτου ἄρχεται ἡ εἰσβολὴ τοῦ διαλόγου. Διὰ τοῦ **ἄλλὰ** προτρέπει ὁ Κρ. τὸν Σωκράτη εἰς ἐκτέλεσιν τῆς προτάσεώς του (πιθοῦ καὶ σώθητι), διὰ δὲ τῆς προσφωνήσεως (ὦ Σώκρατες) δεικνύει τὴν ἄκραν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν. Τὸ **δαιμόνιε** = εὐλογημένη. Διὰ δὲ τοῦ **ἄλλ' ὦ Σώκρατες** ἐν XVI ἄρχεται ὁ ἐπίλογος τῶν Νόμων. Ἐν αὐτῷ οἱ Νόμοι ὑπενθυμίζοντες πάλιν, ὅτι εἶναι τροφεῖς τοῦ Σωκρ. προτρέπουσιν αὐτὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν προτιμῶν τὸ δίκαιον παντὸς ἄλλου πολυτίμου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ προσφιλοῦς.

ἄλλως : ἀπλῶς.

ἄλλως τε καὶ ῥήτωρ : καὶ μάλιστα ἂν εἶναι ῥήτωρ. Ἐν Ἀθήναις, ἂν ποτε προτείνεται ἡ κατάργησις ἢ μεταφύθμισις νόμου τινός, ὠρίζοντο ῥήτορες συνήγοροι τοῦ νόμου τούτου, οἵτινες δημοσίᾳ ἀγορεύοντες ὑπερήσπιζον αὐτὸν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν, τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ἐξέλεγεν ἐπὶ τούτῳ κατ' ἔτος.

ἀμελῶ : ἐν κεφ. III ἀμελήσαι ἐν ᾧ προηγουμένως ἐτέθη τὸ ὡς καὶ περιεμένομεν εἰδικὴν πρότασιν (ὡς ἡμέλησα λ.χ.), αἰφνιδίως ἐτέθη ἀπαρέμφατον (ἀμελήσαι), ὡς ἂν ἔλεγεν ἀπλῶς **δόξω ἀμελήσαι** = θὰ φανῶ, ὅτι ἡμέλησα. Ἰδὲ καὶ Πλάτ. Φαίδ. 108 E καὶ Ξεφ. Κ. Παιδ. I, 6, 8.

ἀμύνομαι : ὑπερασπίζω ἑμαυτόν.

ἂν : σύνδ. = θὰ. οὐκ ἂν ἤθελον = δὲν θὰ ἤθελον κ.λ.

ἀναβιώσκομαι : ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν (φονευθέντα), ἀναστήνω. Ἐν κεφ. IX ἀναβιωσκομένων γ' ἂν = οἵτινες θὰ ἀνέστηνον, θὰ ἐπανέφερον εἰς τὴν ζωὴν (τοὺς φονευθέντας).

ἀναισχυντῶ διαλεγόμενος : διαλέγομαι (ὀμιλῶ) ἀναισχύντως.

ἀναλαμβάνω τι : λαμβάνω τι πάλιν ἐξ ἀρχῆς πρὸς ἐξέτασιν.

ἀναλίσκω : ἐξοδεύω.

ἀνάλωσις : ἐξόδευσις, δαπάνη

ἀνατρέπομαι : ἀναποδογυρίζω. Εἶναι πράγματι ἀποδεδειγ-

μένον, ὅτι, ὅπου ἀναρχία καὶ ἀκολασία καὶ ὅπου αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων δὲν καθίσταται δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐκεῖ οὐδεμία ἐλπίς προόδου ὑπάρχει, τοῦναντίον μάλιστα τὰ τοιαῦτα κράτη καταρρέουσι.

ἀνθρώπεια : ἀνθρώπινα. Ἐν VI ὅσα γε τὰνθρώπεια=ὅσον τοῦλάχιστον δύναται νὰ κρίνη ἄνθρωπος. Διὰ τούτου κολάζεται ἡ βεβαιότης τοῦ ὅτι ὁ Κρίτων εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ προΐδῃ καὶ τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.

ἀνταδικῶ : ἀδικῶ καὶ ἐγώ, ανταποδίδω τὴν ἀδικίαν. Κατὰ Σωκράτη δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἀδικῶμεν οὔτε νὰ ανταδικῶμεν, ἀλλὰ νὰ εἴμεθα ἀνεξίκακοι, ὡς εἶπεν ὁ Χριστός.

ἀνταπόλλυμι : καταστρέφω ἐκδικούμενος.

ἀντιδράω-ῶ : ανταποδίδω. Ἐν X ἀντιδρώντα κακῶς=κακοποιῶν καὶ αὐτὸς.

ἀντικακουργέω-ῶ : ανταποδίδω τὸ κακούρηγμα.

ἀντιλέγω κακῶς : ἀνθυβρίζω, ανταποδίδω τὴν ὑβρίν, ὑβρίζω καὶ ἐγώ.

ἀντιποιῶ : κίμνω καὶ ἐγώ, ανταποδίδω.

ἀντιτύπτω : κτυπῶ καὶ ἐγώ, ανταποδίδω τὸ κτύπημα.

ἀξία : Ἐν VI πολλοῦ ἀξία (εἶη ἄν)=πολλοῦ λόγου ἀξία θὰ ἦτο.

ἀπαίρω : ἀναχωρῶ, φεύγω.

ἀποβάλλω : χάνω.

ἀποδημία : τσξείδιον.

ἀποδιδράσκω : δραπετεύω, φεύγω κρυφίως.

ἀποκάμνω : διστάζω, δειλιῶ.

ἀποκίγγνυμι : ἄλλος τύπος τοῦ ἀποκτείνω.

ἄρα : ὡς φαίνεται. **ἄρα**=ἄρα γε.

ἀργύριον : χρήματα· **ἀργύρια** : ἀργυρᾶ σκευὴ ἢ κοσμήματα.

Οὕτω καὶ τὸ χουσίον καὶ χουσία.

ἄρτι : πρὸ δλίγου.

ἀσπάζομαί τι : παραδέχομαι.

ἄτοπον : παράδοξον, ἀλλόκοτον.

ἀτιμάζω : περιφρονῶ.

ἄττα : ὅσα.

αὖ : ἀφ' ἐτέρου, ἐξ ἄλλου.

αὔριον : ἰδὲ εἰς αὔριον.

αὐτός : Ἐν XV αὐτὸς δὲ=σὺ δὲ ὁ ἴδιος. Ἐν XII αὐτὸς τε
=καὶ σὺ ὁ ἴδιος.

ἀφήμι : ἀφήνω. Ἐν IX μὴ ἀφιέντων Ἀθηναίων=χωρὶς
νά με ἀφήνουν οἱ Ἀθηναῖοι.

ἀφίσταμαί τινος : ἀπομακρύνομαι, ἵσταμαι μακράν, διαφωνῶ.

ἄφρων : (ἄ στερ. καὶ φρήν)=ἀνόητος. Ἐν III ἐκ τῶν μέτρι
τοῦδε εἰρημένων βλέπομεν, ὅτι ὁ Κρίτων πρῶτον μὲν προτείνει
εἰς τὸν Σωκρ. νὰ φύγη, ἔπειτα δὲ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς
τοῦτο φέρων ὡς ἐπιχείρημα τὴν κακὴν φήμην, ἣτις θὰ διαχυθῇ
περὶ αὐτοῦ ὡς φιλαργύρου μᾶλλον ἢ φίλου. Ἐκ τούτων ἄρα
δῆλον, ὅτι ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ θέμα τοῦ διαλόγου διὰ τῆς δη-
λώσεως τοῦ σκοποῦ. Τὸ τοιοῦτον λέγεται τεχνικῶς **εἰσβολή** τοῦ
διαλόγου. Καὶ ἡ μὲν **δήλωσις τοῦ σκοποῦ** εἶναι ἡ πρότασις τοῦ
Κρίτωνος, αἱ δὲ καταβαλλόμεναι διὰ συλλογισμῶν προσπάθειαι
πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ εἶναι τὰ **ἐπιχειρήματα**. Ἐνταῦθα
λοιπὸν εἶναι ἡ πρότασις τοῦ Κρίτωνος καὶ τὸ α' ἐπιχείρημα.
Μετὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ ἀπόκρισις τοῦ Σωκράτους.

βέλτιστος : καλύτερος. Ἡ κλητ. βέλτιστε=φίλιτατε.

βιάζομαι : μεταχειρίζομαι βίαν.

βιωτόν : Ἐν VII βιωτόν ἡμῖν ἔστιν ; = δυνάμεθα νὰ ζή-
σωμεν ;

βομβέω-ω : βοῦίζω.

βούλευμα : σκέψις, συλλογισμός.

βουλευόμεαι : σκέπτομαι. Ἐν V βεβουλευῆσθαι=νὰ ἔχωμεν
σκεφθῆ, νὰ ἔχωμεν λάβει ἀπόφασιν.

βουλή : ἀπόφασις, σκέψις· βουλή κοινή : ἴμογνωμία.

γάμος : Ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον, ἡ νομο-
θεσία ὄριζε καὶ τὰ τῶν γάμων, πότε δηλ. εἶναι οὔτοι ἔγκυροι ἢ
ἄκυροι καὶ ποῖα τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὰ γεννώ-
μενα τέκνα, τίνα τούτων εἶναι γνήσια καὶ τίνα νόθα καὶ ποῖα
τὰ δικαιώματα αὐτῶν.

γάο : εἶναι καὶ βεβαιωτικόν. Ἐν IV εἰ γὰρ=ἂν πράγματι.

γέ : τοῦλάχιστον.

γεννάω-ω : Ἐν XIII γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαν-
τες=ἂν καὶ σε ἐγεννήσαμεν, ἀνεθρέψαμεν, ἐπαιδεύσαμεν. Σχῆμα
ἀσύνδετον. Οἱ νόμοι ὡς γονεῖς μεταχειρίζονται καὶ τὸ οἰκεῖον ῥῆμα

γεννητής : γονεύς.

γίγνομαι : Ἐν XII σημαίνει τὸ γεννῶμαι. ἐπειδὴ ἐγένου = ἀφ' οὗ ἐγεννήθης.

γυμνάζομαι : Ἐν VIIῇ Μετοχ. γυμναζόμενος = ἄνθρωπος, ὅστις γυμνάζεται κ. λ. Συνεχίζεται ἐνταῦθα ἡ περὶ δοξῶν συζητήσεις, εἶναι δὲ τοῦτο τὸ συγκεκριμένον παράδειγμα καὶ μερικόν, ἀφ' οὗ ὀρμώμενος ὁ Σωκρ. ἀποδεικνύει τὸ γενικόν, ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾶν.

γυμναστική : ἰδὲ παιδεία καὶ τροφή.

δαιμόνιος : θεῖος, εὐλογημένος.

δέ : Ἐν XII καὶ σὺ δέ = καὶ σὺ τότε.

δέδοκται : πρκ. τοῦ δοκεῖ. Ἐν X εἴ πῃ ἄλλη δέδοκται ἀντί εἰ δέδοκται ἄλλη πῃ = ἂν ἔχῃς σχηματίζει καμμίαν ἄλλην γνώμην.

δεῖ : εἶναι ἀνάγκη. ἐὰν δέῃ = ἂν εἶναι ἀνάγκη. οὐδὲν ἂν δέοι = καμμία ἀνάγκη δὲν ἤθελεν εἶναι.

δέομαι-δοῦμαι : δένομαι, φυλακίζομαι.

δεσμοί : τὰ διάφορα εἶδη δεσμῶν· **δεσμά** : αἱ ἀλύσεις χειρῶν καὶ ποδῶν, χειροπέδα.

δεσμοτήριον : τὸ ἐν Ἀθήναις οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν πρὸς τὰς σήμερον ἐν Ἀθήναις ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως λεγομένης κοινῶς φυλακὰς τοῦ Σωκράτους. Αὐταὶ εἶναι ὑδραγωγεῖον.

δεσπότης : κύριος. Οὕτως ἐλέγετο ὁ κύριος ὑπὸ τῶν δούλων, ἡ δὲ κυρία ἐλέγετο **δέσποινα**.

δεῦρο : ἐδῶ.

δῆ : λοιπόν.

διαβάλλομαι : κατηγοροῦμαι ψευδῶς.

διάγω : περνῶ τὴν ὥραν, περνῶ, ζῶ.

διαλέγομαι : ὁμιλῶ.

διανοοῦμαι : σκέπτομαι.

διαφερόντως : περισσότερον, ὑπερβολικῶς.

διαφθείρω : καταστρέφω.

διαφθορεύς : καταστροφεύς.

δίκαιον : Ἐν V οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα = καὶ δίκαιον πρᾶγμά μοι φαίνεσαι ὅτι δὲν ἐπιχειρεῖς.

δίκαιός εἰμι : προσωπικῶς = δίκαιόν ἐστί.

διόλλυμι : καταστρέφω τελείως.

διφθέρα : δέρμα ζώου, προβατιά. Ἐξ αὐτοῦ τὸ τουρκ. ντε-
φτέρο, ἔξ οὗ τὸ παρ' ἡμῖν **δεφτέρι**.

δοκιμάζω : ἐξετάζω. Ἡ δοκιμασία αὕτη ἦτο ἡ ἐξῆς : αἱ ἀρ-
χαὶ ἐξήταζον τὴν ηλικίαν τοῦ δοκιμαζομένου, ἂν ἦτο οὗτος 18
ἐτῶν, ἔπειτα δὲ ἂν ἦτο ἐλεύθερος καὶ γνήσιος Ἀθηναῖος, ἂν
ἦτο δηλ. ἐκ γονέων ἀσπῶν (Ἀθηναίων) ἀμφοτέρων, μεθ' ὃ ἐνε-
γράφετο οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, δηλ. εἰς τὸν κα-
τάλογον τῶν ἐφίβων τοῦ δήμου (δημοτῶν) καὶ ἐγίνετο κύριος
τῆς περιουσίας του (ἄρχων τῆς λήξεως). Μετὰ ταῦτα ἐδοκίμαζε
τοὺς ἐγγραφέντας ἡ βουλή καὶ ἂν εὕρισκεν αὐτοὺς νεωτέρους
τῶν 18 ἐτῶν, ἐζημίου τοὺς δημότας τοὺς ἐγγράφοντας.

δοκεῖ καὶ δόξει : φαίνονται καὶ θὰ φαίνονται καλά **δέδο-
νται οὕτω**—ἔχει σχηματισθῆ τοιαύτη γνώμη.

δοκῶ : ὡς ἐμοὶ δοκῶ—ὡς νομίζω, ἀντὶ ὡς **ἐμοὶ δοκεῖ**.

δόξα : γνώμη, φήμη. Ἐν VI **περὶ τῶν δοξῶν** : ἀπὸ τ' αὐτοῦ
τοῦ λόγου ἀρχεται ἡ συζήτησις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν προ-
σοχὴν εἰς πάσας τὰς γνώμας ἢ πάντων.

δοξάζω δόξαν : ἔχω γνώμην.

δοράω-δρω : πράττω. δρω τινα ἀγαθὸν—κάμνω εἰς τινα κα-
λόν. τί δρωμεν—τί νὰ κάμνωμεν.

δυσχερές : Ἐν IV σημαίνει ἐμπόδιον.

εἶάω ᾧ : ἀφήνω.

ἐγκαλέω ᾧ : ἔχω παράτονον, περιπονοῦμαι.

ἐγωγε : ἐγὼ τοῦλάχιστον.

ἐγῶμαι : ἐγὼ νομίζω (ἐγὼ·οἶμαι).

ἐδεστέον : πρέπει νὰ τρώγῃ.

εἰ : μετὰ τὰ ψυχ. πάθους σημαντικὰ ὅμηματα σχηματίζει
πλαγ. ἐρώτησιν καὶ σημαίνει **ὅτι, διότι**.

εἰ δὲ μή : βραχυλογία, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, δηλοῦσα τὸ ἐναν-
τίον τοῦ ἐν τῇ προτέρᾳ ὑποθέσει.

εἶεν : ἔχει καλῶς.

εἰκός : φυσικόν.

εἰ μή ποι : ἐκτὸς ἐὰν κάποι (ὑπῆγες).

εἰσηγέομαι-οὔμαι : συμβουλεύω.

εἶτα : ἐκπλήξεως καὶ ἀνυπομονησίας δηλωτικὸν (ἐν I). Ὁ
Κρίτων σιγῇ παρακαθήμενος εἶχε βεβαίως τὸν λόγον του· ἀλλὰ
καὶ ὁ Σωκρ. δικαιολογεῖται ἐκπλητιτόμενος καὶ θέλων νὰ μάθῃ

αὐτόν. Ὁ λόγος οὗτος, ὡς λέγεται εὐθύς κατωτέρω, εἶναι, ὅτι ὁ Κρ. δὲν ἐπεθύμει νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ Σωκρ., ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἔμελλε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς αὐτόν καὶ εὐχάριστον εἶδησιν.

εἶτε-εἴτε : ἀδιαφορίας δηλωτικόν.

εἴωθα : συνηθίζω. **εἴωθε γίγνεσθαι** : συνηθίζουσι νὰ γίνωνται, συνηθῶς γίνονται.

ἐκ : ἐν IX ἐκ τῶν ὁμολογουμένων=μεθ' ὅσα παραδεχόμεθα, ὕστερον ἀπὸ ὅσα παραδεχόμεθα.

ἐκάστοτε : κάθε φοράν.

ἐκβάλλω : βάλλω ἔξω, ἀπορρίπτω.

ἐκγονος : υἱός.

ἐκκλέπτω : ἐξάγω κρυφίως. ἐν VI ὡς ἐκκλέψαι : αἰτιολογ. Μετοχ.=διότι κρυφίως σὲ ἐξηγάγομεν.

ἐκτός : ἔξω. **ἐκτός εἶ**=εἶσαι ἔξω, ἀπηλλαγμένος.

ἐκτρέφω : ἀνατρέφω.

ἐκχέομαι : χύνομαι ἔξω, ἐπὶ μνήμης=λησημονοῦμαι. ἐκχευμένοι εἰσὶ=ἔχουσι λησημονηθῆ ὑφ' ἡμῶν.

ἔλοιτο ἄν : ἄορ. τοῦ αἰρέομαι-οῦμαι=ἤθελε προτιμήσει.

ἐμμένω : μένω σταθερός, πιστός.

ἐμποδών : ἐμπόδιον.

ἐμπροσθεν : ἐπὶ χρόνου=πρότερον.

ἐν : μετὰ δοτ. ἐπὶ χρόνου=τὸ χρον. διάστημα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου γίνεται τι. Ἐν X ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις=ἐντός κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀλίγων τούτων ἡμερῶν.

ἐναργής : ὀλοφάνερος.

ἐνέγκαιμι ἄν : ἄορ. τοῦ φέρω=ἤθελον ὑποφέρει. (I). Ἐδύνατο νὰ τεθῆ ὁ μέλλων οἶσω, ἀλλ' ὁ Κρίτων ἐλπίζει, ὅτι δὲν θὰ συμβῆ τὸ κακόν, διὰ τοῦτο λέγει τὴν Εὐκτικὴν μετὰ τοῦ ἄν, νοουμένης τῆς ὑποθέσεως **εἰ γένοιτο**.

ἐνεκα λόγου : διὰ νὰ γίνεται λόγος.

ἐνέχομαι : μέλλ. ἐνέξομαι=θὰ ἐνοχοποιηθῶ. Ἐν XIV εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Σωκρ. εἰς τὸ κατὰ τῆς πατρίδος ἀδικημα.

ἐν παντὶ τῷ βίῳ : κατὰ τὴν διάρκειαν ὅλου τοῦ βίου.

ἐνοικευάζομαι : μεταμορφοῦμαι, φορῶ.

ἐν τοῖς : ἐν I παραλείπεται τὸ βαρυτάτοις = μεταξὺ τῶν βαρυτάτων.

ἐντρέπομαι : φροντίζω.

ἐνύπνιον : Ἡ ἐκλογή αὐτοῦ παρὰ πολὺ ἐπιτυχής, διότι κατὰ νῦν ἢ ὄψις ἐνυπνίου παριστῶντος ἀναχωροῦντα ἢ μέλλοντα ν' ἀναχωρήσῃ τὸν ἄρρωστον νομίζεται κακὸν προμήνυμα· ἐπιτυχεστάτη καὶ ἡ χοῆσις τοῦ Ὀμηρ. στίχου, δι' οὗ καθίσταται τὸ ἐνύπνιον ἐναργέστατον. Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ β' μέρος τοῦ προοιμίου τοῦ διαλόγου, ὅπερ εἶναι ἡ **ἀταραξία καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Σωκράτους**. Οὕτως ἐν τῷ προοίμιῳ μετὰ τὸν κατατοπισμὸν ἡμῶν τὰ λοιπὰ χρησιμεύουσιν εἰς ζωηρὸν εὐθύς χαρακτηρισμὸν τῶν διαλεγομένων προσώπων. Καὶ πῶς μὲν ἐκάτερον χαρακτηρίζεται, εὐκόλον εἶναι νὰ νοηθῆ, ἢ δ' ἀντίθεσις τῶν χαρακτήρων συντείνει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς εἰκόνας καὶ δεικνύει ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦ καλλιτέχου τὴν δύναμιν.

ἐξάγω τινά : ὀδηγῶ ἔξω (τῶν ὀρίων).

ἐξεμαρτάνω : Ἐν XV ἐξεμαρτῶν τι τούτων = ἂν κάμης κανὲν σφάλμα ἐκ τούτων.

ἐξεργάζομαι : κάμω, ἐκτελῶ.

ἐξεστι : Μέλλ. ἐξεσται σοι = θὰ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

ἐξ ἴσου : Ἐν XII ἐξ ἴσου εἶναι σοι τὸ δίκαιον = ὅτι ἔχεις ἴσα δικαιώματα.

ἐξόν : Μετοχ. τοῦ ἐξεστι. Τίθεται ἀπολύτως εἰς τὸν λόγον, ὡς αἰτιατικὴ ἀπόλυτος. ἐξόν σοι = ἐν ᾧ εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

ἐξουσία : δικαίωμα. Ἐν XIII τῷ ἐξουσίαν πεποιημένα = ἐπειδὴ ἔχομεν δώσει τὸ δικαίωμα. Κατὰ τοῦτο διέφερον οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν, παρ' οἷς οἱ νόμοι ἦσαν δεσποτικοὶ καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου περιοριστικοί.

ἔοικα : φαίνομαι.

ἐπαῖω : ἐννοῶ. ὁ ἐπαῖων = ὁ εἰδήμων τινός.

ἐπεγείρω : σηκώνω τινὰ ἐκ τοῦ ὕπνου.

ἐπειδή γε : ἀφ' οὗ βέβαια.

ἐπί : μετ' αἰτ. πράγματος δηλοῖ σκοπὸν, λ. γ. ἐπὶ θεωρίαν = διὰ νὰ θεωρήσῃς.

ἐπιδημῶ : μένω εἷς τινα τόπον.

ἐπιεικής, ἐπιεικέστατος : ὁ ὅπως πρέπει, ὁ παρὰ πολὺ ὅπως πρέπει, ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος.

ἐπιεικῶς : ἀρεκέα.

ἐπιλύομαι : ἐμποδίζω.

ἐπιμέλομαι : ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω.

ἐπινοέω-ῶ : ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου.

ἐπιπέμπω : πέμπω κατὰ τινος.

ἐπισκέψασθαι : ἄορ. τοῦ ἐπισκοποῦμαι=ἐξετάζω.

ἐπιστάτης : ἐπιστήμων.

ἐπιτάττω : προστάσσω.

ἐπιτήδειος : φίλος.

ἐργάζομαι : κάμνω· ἐργάζομαι ἀγαθὸν = κάμνω καλὸν εἰς
τινα. ἐργάζομαι κακὰ τινα = κακοποιῶ, βλάπτω τινά. Ἐν XV
τὸ τί ἀγαθὸν ἐργάσει, δηλοῖ τὰλοτελέσματα τῆς μελετωμένης
δραπετεύσεως.

ἐρίβωλος : (ἐρι-ἐπιτατ. καὶ βῶλος)=εὐφορος.

ἔρχομαι : σημαίνει καὶ τὸ ὑπάγω. Ἐν XV ἐὰν ἔλθῃς =
ἐὰν ὑπάγῃς.

ἔς αὔριον : μέχρι τῆς αὔριον.

ἐστερηθῆναι : Ἴδὲ στεροῦμαι.

ἔστι ταῦτα : ἀληθῆ εἶναι ταῦτα.

ἐταῖρος : φίλος, σύντροφος.

ἔτι : ἐν I οὐ πρὸς ἔτι ἐστίν=δὲν εἶναι πλέον πρῶτ. Ἐν
III ἔτι καὶ νῦν τὸ μὲν νῦν θέλει νὰ δείξῃ τὴν τελευταίαν στιγ-
μὴν, τὸ δὲ καὶ ἐλαττωτικὸν ὄν σημαίνει ὅτι, ἂν δὲν ἐπέισθη
ἄλλοτε προηγουμένως ὁ Σωκρ. παρακαλούμενος, τώρα τουλάχισ-
στον τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνάγκη νὰ πεισθῇ. Κατωτέρω τὸ
ὡς ἐμοί... ἔτι δὲ δόξω ἀνακόλουθον ὄν δεικνύει τὸ κατέχον
τὴν ψυχὴν τοῦ Κρ. συναίσθημα. Καὶ τὸ οὐδένα δὲ κατὰ πρό-
ληψιν τιθέμενον λαμβάνει τόνον καὶ δύναμιν.

ἔτι δέ : ἐν V διὰ τούτου εἰς τὸ ἀνωτέρω ἐπιχείρημα προσ-
τίθεται καὶ τρίτον, τὸ τοῦ δικαίου, δι' ὃ καὶ προτάσσεται ἡ λέ-
ξις δίκαιον χάριν ἐμφάσεως.

εὐδαιμονίζω : καλοτυγχίζω, μακαρίζω. Ἡ μετ' αὐτοῦ γενικὴ
δηλοῖ τὴν αἰτίαν, λ. χ. τοῦ τρόπου=διὰ τὸν τρόπον σου.

εὐειδής : εὐμορφος.

εὐεργετῶ : ἐν I σημαίνει τὸ φιλοδωρῶ· εὐηργέτηται τι=
ἔχει φιλοδωρηθῆναι κάτι τι.

εὖ μάλα : πολὺ καλά.

εὐνομέομαι-οῦμαι : Αἱ Θῆβαι ἐπὶ Σωκράτους ἐκυβερνῶντο

ὀλιγαρχικῶς μὲν, ἀλλ' ἰσονόμως, διὸ καὶ ἤμασαν ἀναδείξασαι μετ' ὀλίγον τὸν Ἐπαμεινώνδαν καὶ Πελοπίδαν. Τὰ δὲ Μέγαρα διφοκοῦντο καὶ αὐτὰ ὀλιγαρχικῶς, ἀλλ' ἠὲνομοῦντο, διὸ καὶ ἔμακαρίζοντο ὑπὸ τοῦ Σωκράτους. Τὸ εὐνομοῦμαι=ἔχω καλοὺς νόμους, καλὴν διοίκησιν.

εὐρίσκω : μέλλ. εὐρήσω. Οὐδένα μήποτε εὐρήσω=δὲν θὰ εὐρω ποτὲ κανένα (ἄλλον).

εὐτελής : πρόστυχος. Ὡς εὐτελεῖς=πόσον πρόστυχοι εἶναι.

εὐωχέομαι-οὔμαι : ἐν XV βιώσει εὐωχούμενος=θὰ ζήσης διασκεδιάζων.

ἐφίημι : ἐπιτρέπω. Ἐν XIII ἀλλ' ἐφίεντων=ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπιτρέπομεν.

ἐφίσταμαι : ἴσταμαι πλησίον. Ἐν XI ἐπιστάντες = ἀφ' οὗ σταθῶσι πλησίον ἡμῶν.

ἔχω : σημαίνει καὶ δύναμαι. οὐκ ἔχω ἀποκρίνασθαι=δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ. ἀμεταβάτως σημαίνει εὐρίσκομαι εἰς κατὰστασιν.

ζῆν : τὸ ζῆν=ἡ ζωή· τὸ εὖ ζῆν = ἡ καλὴ ζωή, ἡ καθὼς πρέπει.

ἦ : ἄρά γε. Διὰ τοῦτου εἰσάγεται ἡ ἐρώτησις.

ἦ : ὅπως. Ἐν VII ἦ ἂν δοκῆ=ὅπως φαίνεται καλόν.

ἡγέομαι-οὔμαι : νομίζω. ἡγήσονται=θὰ νομίσωσιν.

ἡδέως : γλυκά, εὐχάριστα.

ἦκιστα : ἐλάχιστα, καθόλου δέν. Ἐν XVI ἦκιστα ἔδει = καθόλου δέν ἔπρεπε.

ἦκω : ἔχω ἔλθει.

ἦμαρ-ατος : ἰων. ἡ ἡμέρα. ἡματί κεν τριταίῳ : ἐκ τῆς Ἰλ. I, 363. Ὁ Πλάτων μετέβαλε μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος = τὴν τρίτην ἡμέραν.

ἡμέρα : τῆς ἐπιούσης ἡμέρας=τὴν ἐρχομένην ἡμέραν (γεν. τοῦ χρόνου).

ἡσυχίαν ἄγω : ἡσυχάζω.

ἡχή : ἡχώ, ἦχος.

θαυμάζω : ἀπορῶ. Ἐν XII εἰ θαυμάζοιμεν αὐτῶν λεγόντων=ἂν ἠθέλομεν ἀπορεῖ, διότι αὐτοὶ λέγουσι (ταῦτα). Τὸ θαυμάζω συντ. μετὰ γεν. καὶ αἰτ. Καὶ μετ' αἰτ. μὲν σημαίνει πράγματι θαυμάζω τι ὡς καλὸν καὶ ἀποδέχομαι αὐτό, μετὰ γεν.

δὲ σημαίνει παραξενεύομαι καὶ ἀπορῶ διὰ τι μὴ ὀρθόν.

θαυμάσιος ἄνθρωπος : καλὸς ἄνθρωπος.

Θετταλία : Οἱ παλαιοὶ καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐν γένει κακὴν ἰδέαν περὶ Θεσσαλῶν. Τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν εὐγενῶν καὶ ἰσχυρῶν τῆς χώρας ταύτης.

Θήβαζε : εἰς Θήβας. Ἴδὲ εὐνοῖομαι-οῦμαι.

θωπεύω : κολακεύω, χαϊδεύω.

ιατρός : τὰ γυμναστήρια τὸ πάλαι (γυμνάσια καλούμενα) εἶχον ἴδιον ἱατρόν, ὅστις ἐκανόνιζε καὶ τὴν διαίταν τῶν γυμναζομένων· ὁ δὲ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐλέγετο **παιδοτερίβης** μὲν ὁ τῶν παιδῶν, **γυμναστής** δὲ ὁ τῶν ἀθλητῶν.

ιδιώτης : ἀπλοῦς πολίτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρχοντα.

ικανῶς : ὀρθῶς. Ἐν VI διὰ τούτου ἄρχεται ἡ σοκρατικὴ λεγομένη μέθοδος, καθ' ἣν δι' ἐπιτηδεῖων ἐρωτήσεων καὶ σχετικῶν ἀποκρίσεων τοῦ ἀντιπάλου καταλήγουμεν εἰς εὐνοϊκὰ πρὸς τὴν γνώμην ἡμῶν συμπεράσματα. Κύριον τῆς μεθόδου ταύτης στοιχεῖον εἶναι ἡ ἀπὸ παραδειγμάτων καὶ συγκεκριμένων πραγμάτων μετάβασις εἰς ἀφηρημένα καὶ γενικά, διὰ συλλογισμοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο λέγεται **ἐπαγωγικὸς ἢ ἐπαγωγή**, ὅθεν καὶ ἡ μέθοδος **ἐπαγωγικὴ** καλεῖται. Περὶ τὴν μέθοδον ταύτην εἶχε μεγάλην δεινότητα ὁ Σωκράτης καὶ δι' αὐτῆς ἀπεδείκνυεν ἀμαθεῖς τοὺς τότε νομιζομένους σοφοῦς.

Ἴσθμός : ὁ τῆς Πελοποννήσου, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Ἴσθμια. Πότε ὁ Σωκρ. μετέβη εἰς Ἴσθμόν, ἄγνωστον.

καθάπτομαί τινος : προσβιάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι.

καθεύδω : κοιμῶμαι.

καθομολογέω-ᾶ : παραδέχομαι.

καὶ γάρ : ὅταν εἶναι ταῦτα μαζί, ἐρμηνεύεται πρῶτον τὸ γάρ τὸ δὲ **καὶ** ἀποδίδεται εἰς τὴν μετὰ τὸ γάρ λέξιν ἢ καὶ ἔτι περαιτέρω· καὶ γάρ ἂν ἄτοπον εἶη=διότι καὶ ἄτοπον (παράδοξον) θὰ ἦτο.

καὶ δὴ : καὶ μάλιστα.

καὶ-καί : ἡ ἐπανάληψις τοῦ καὶ δίδει ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον.

καιρός : κατάλληλος ὥρα· ἐν καιρῷ τινι=εἰς κατάλληλον ὅπως δήποτε ὥραν. Ἐν II ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγείρωί με=εἰς κατάλληλον ὅπως δήποτε ὥραν δὲν μ' ἐξύπνησες, δηλ. καλὰ ἔκαμες καὶ δὲν μ' ἐξύπνησες.

καὶ σμικρόν : Ἐν V ὁ Πλάτων μετεχειρίσθη τὸν καὶ ὡς ἐπιδοτικὸν ἐπὶ τὸ ἔλαττον, ἰσοδυναμοῦντα πρὸς τὸ **ἀκόμη καὶ** ἢ καὶ τὸ **μόνον**.

καὶ ταῦτα : καὶ μάλιστα.

καίτοι : καὶ ἀληθῶς, καὶ ὅμως.

κακία : δειλία, Ἐν V **κακία τινί** = ἔνεκα δειλίας τινός.

κακῶς ποιῶ : κακοποιῶ, βλάπτω. Τὸ ἀντίθετον τοῦ **εὖ ποιῶ**.

καλλωπίζομαι : καμαρώνω (μεταφορικῶς). Ὁ Σωκρ. πράγματι ἀπελογήθη ὑπερηφάνως. Ἴδὲ Ἀπολ. XVI καὶ XVII.

καλός : ὄραϊος.

καλῶ τινα : φωνάζω τινὰ μὲ τὸ ὄνομά του.

κατάγελως : γελοῖον τέλος.

κατάδηλος : ὀλοφάνερος.

κέν : ἵκοιό κεν = θὰ ἠδύνασο νὰ φθάσης, θὰ φθάσης ἴσον πρὸς τὸ δυνητ. **ἄν**.

κῆδομαι : φροντίζω περὶ τινος, λυποῦμαι τινά.

κινδυνεύω κίνδυνον : διατρέχω κίνδυνον. Σημαίνει πρὸς τούτοις τὸ κινδυνεύω πλησιάζω, φαίνομαι ἢ ἄπροσ. φαίνεται.

κοινόν : τὸ κοινὸν τῆς πόλεως = αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

κοινωνέω-ῶ : μετέχω τινός, παραδέχομαι τι, συμφωνῶ.

κορυβαντιῶ : ὀργιάζω, ὡς οἱ Κορύβαντες. Ἦσαν δ' οὗτοι ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, τῆς Γῆς. Πατὴρ τῆς λατρείας ταύτης ἦτο ἡ μ. Ἀσία καὶ μάλιστα ἡ Φρυγία, ἐκεῖθεν δὲν διεδόθη ἡ λατρεία τῆς γῆς (καλουμένης Γαίας καὶ Ῥέας) εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Κορύβαντες ἐλάτρευον τὴν θεὰν ὀργιαστικῶς, ὀρχοῦμενοι μανιωδῶς ὑπὸ τὸν ἦχον αὐλῶν καὶ χαλκῶν μουσικῶν ὀργάνων, βάλλοντες ἀγρίας φωνὰς καὶ πολλαχῶς παραφερόμενοι, ὡς οἱ Δερβίσαι παρὰ τοῖς Τούρκοις.

Τὸ κεφάλαιον τοῦτο (XVII) ἀποτελεῖ τὴν ἔξοδον τοῦ διαλόγου. Συγκεφαλαίων ἐν αὐτῇ ὁ Σωκρ. τὰ ὑπὸ τῶν νόμων ῥηθέντα δηλοῖ τὴν ἀμετάστροφον ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος. Μεταχειρίζεται δὲ πλὴν τοῦ συγκεφαλαιωτικοῦ **ταῦτα** καὶ τῆς πλήρους ἀγάπης καὶ ἀπαθείας προσφωνήσεως (ποία εἶναι αὕτη;) μεταχειρίζεται καὶ τὴν λαμπρὰν εἰκόνα τῶν κορυβαντιῶντων, βέλων νὰ καταδείξῃ ὑπὸ πόσου ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τήρησιν τῶν νόμων τῆς πατρίδος κατέχεται. Ἐπειδὴ ὅμως, ἄν κατέπαυεν ὁ λόγος ἐνταῦθα, θὰ ἐφαί-

νετο ὁ τρόπος τοῦ Σωκρ. πρὸς τὸν Κρ. ὀλίγον ἀπότομος, ὁ Πλάτων παριστᾷ τὸν Σωκράτη ἐπιτρέποντα ἀκόμη εἰς τὸν Κρίτωνα νὰ εἴπῃ, ἂν εἶχε καμμίαν ἀντίρρησην· «εἰ τι οἶμι πλέον ποιήσῃν, λέγε». Τούτου δὲ οὐδεμίαν ἔχοντος, ἀπορρίπτεται ἡ περὶ δραπετεύσεως πρότασις καὶ ἐπέρχεται τὸ τέλος τοῦ διαλόγου. Πάντα ταῦτα τὸν ἐπίλογον τοῦ διαλόγου ἀποτελοῦντα καλοῦνται **Ἐξοδος τοῦ διαλόγου.**

Κρίτων : Ὁ Κρίτων ἀνήκει εἰς τὰ κατὰ περίστασιν συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος. Ἀφορμὴν δ' εἰς σύνταξιν αὐτοῦ ἔδωκεν ἡ ὄλιος τυχαία ἐπὶ 30 ἡμέρας φυλάκισις τοῦ Σωκράτους μετὰ τὴν καταδίκην αὐτοῦ. Συνέπεσε δηλ., ὅτε ἐδικάζετο ὁ Σωκράτης, νὰ εἶναι ἀπὸ τῆς προτεροαίας ἑστεμμένη ἡ πρόμνα τοῦ ἱεροῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος ἔστελλον εἰς Δῆλον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐκεῖ γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ Δῆλια, τὰ ὁποῖα ἐτελοῦντο κατὰ μῆνα Ἐκατημέριον, μετὰ τὸν Μαιῖον καὶ Ἰουνίον. Ἡ στέψις τοῦ πλοίου ἦτο σημεῖον, ὅτι εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ὁ χρόνος τῆς εἰς Δῆλον θεωρίας, δηλαδή τῆς ἐκ μέρους τῆς πόλεως ἀποστολῆς εἰς Δῆλον ἀντιπροσωπείας κομιζούσης τὰς πρὸς τὸν θεὸν προσφορὰς αὐτῆς. Ἡ ἀποστολὴ αὕτη, ἣτις εἶχεν ὀρισθῆ (ὡς λέγεται) ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεσέως (εἰς ἀνάμνησιν τοῦ εἰς Κρήτην πλοῦ αὐτοῦ μετὰ τῶν δις ἐπτὰ νέων, οὓς ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ Μινωταύρου καὶ αὐτὸς ἐσώθη) καὶ ὁ χρόνος, ὁ ἀπὸ τῆς ἐτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ Δήλου, ἐλέγετο **Θεωρία**. Ἀρχὴ δὲ τῆς θεωρίας ἐλογίζετο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἠθέλε στέψῃ τὴν πρόμναν τοῦ εἰς Δῆλον μέλλοντος· ἡ ἀποπλεύσις ἱεροῦ πλοίου τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεωρίας ταύτης, ἣτις σημειωτέον πολλάκις ἐγίνετο μακρὰ μέχρι ἐνὸς μηνὸς (ὡς συνέβη καὶ κατὰ τὴν περίστασιν τοῦ Σωκράτου.) ἕνεκα τῶν τότε ἀτελῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, νόμος ἦτο ἐν Ἀθήναις νὰ καθαρῶν ἡ πόλις, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴ ἐκτελῆται καμμία θανατικὴ ποινὴ μέχρι τῆς ἐπιούσης τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ κατὰ τὴν καταδίκην τοῦ Σωκράτους συνέπεσε νὰ ἔχη ἀρχίσει ἤδη ἡ εἰς Δῆλον θεωρία, ἐδέησε ν' ἀναβληθῆ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς αὐτοῦ, νὰ μείνῃ δ' οὗτος ἐν τῇ φυλακῇ ἐπὶ 30 ἡμέρας μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον τῆς φυλακίσεως τοῦ Σωκράτους ἐφοίτων εἰς τὴν φυλακὴν

καθ' ἑκάστην οἱ φίλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐπισκεπτόμενοι αὐτόν, τὸ μὲν, ἵνα μὴ στενοχωρῆται οὗτος μένων μόνος ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτὸν δυστυχίᾳ, τὸ δὲ καὶ ἵνα διδάσκωνται ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτοι κατὰ τὰς ἐπισκέψεις αὐτῶν προέτειναν πολλάκις εἰς τὸν Σωκράτη νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ νὰ σωθῆ· εἰς τοῦτο μάλιστα προέτρειπεν αὐτὸν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὁ Κρίτων. Ὁ Κρίτων ἦτο πλούσιος Ἀθηναῖος ἔχων πολλὰ καὶ μεγάλα ἐν Ἀττικῇ κτήματα, συνεδέετο δὲ διὰ στενοτάτης φιλίας πρὸς τὸν Σωκράτη καὶ ἦτο συνομήλικος αὐτοῦ. Περὶ αὐτοῦ μάλιστα λέγεται καὶ ὅτι ἐβοήθει οἰκονομικῶς τὸν Σωκράτη, διότι οὗτος μὴ λαμβάνων μισθὸν διὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ δὲν ἐπῆρκει εἰς τὰς οἰκιακὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. Ὁ Κρίτων λοιπὸν οὗτος καὶ πρότερον πολλάκις προέτρειπε τὸν Σωκράτη νὰ δραπετεύσῃ, προσφερόμενος νὰ καταβάλλῃ ἐξ ἰδίων πᾶσαν δαπάνην χρημάτων καὶ νὰ πράξῃ ὅ,τι δήποτε ἀπητεῖτο εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὁ Σωκράτης ἠρνεῖτο· ὅτε ὁμως ἔμαθεν, ὅτι τὸ πλοῖον ἐπιστρέφον ἐφθάσεν ἤδη εἰς τὸ Σούνιον καὶ ὅτι μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας θὰ φθάσῃ εἰς Πειραιᾶ, ἔσπευσεν εἰς τὴν φυλακὴν ὄρθρου βαθέος (τῇ 20 Ἰουνίου 389 καθ' ἡμᾶς) καὶ προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Σωκράτη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς προτροπὰς του, διότι, ἂν δὲν ἐπέιθετο καὶ τώρα, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἄλλος καιρὸς. Ὁ Σωκράτης συνηθισμένος νὰ μὴ πράττῃ τίποτε, χωρὶς νὰ ἀναμετρήσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς πράξεως καὶ τὰποτελέσματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἠδύνατο νὰ φέρῃ, προέτεινε νὰ συζητήσωσι τὸ πρᾶγμα καί, ἂν εὐρωσιν, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ, νὰ κάμωσιν αὐτό, εἰ δὲ μή, νὰ μὴ κάμωσι. Τὴν συζήτησιν ταύτην περὶ τοῦ πρακτέου ἐδέχθη κατ' ἀνάγκην ὁ Κρίτων, τὰ δὲ κατ' αὐτὴν μεταξὺ Σωκράτους καὶ Κρίτωνος λεχθέντα ἀνέγραψεν ὁ Πλάτων εἰς τὸν διάλογον αὐτοῦ τὸν ἐπιγραφόμενον ἐκ τούτου **Κρίτων**. Ἐπειδὴ δ' αἱ κατὰ τὴν συζήτησιν ἐκφρασθεῖσαι γνῶμαι περὶ πατρίδος καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν καθηκόντων τοῦ πολίτου εἶναι σπουδαιόταται καὶ λαμπρόταται, ὁ **Κρίτων** τοῦ Πλάτωνος εἶναι τρόπον τινὰ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἕκαστος διδάσκεται, ποῖα τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντα. **κύριος, κυρία** : ὁ ἔχων (ἢ ἔχουσα) τὸ κῦρος, κυρίας εἶναι τὰς δίκας=νὰ ἔχωσι κῦρος αἱ δίκαι, νὰ εἶναι ἔγκυροι. Ἐν Π οἱ τούτων κύριοι=οἱ ἀρμόδιοι. Ἦσαν δ' οὗτοι οἱ ἔνδεκα, προσο-

μοιάζοντες πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἄστινόμους, προΐσταντο δὲ τῶν φυλακῶν καὶ ἐφρόντιζον περὶ ἐκτελέσεως τῶν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐπιβαλλομένων ποινῶν.

Λακεδαιμῶν—Κρήτη : οἱ δορικοὶ νόμοι καὶ τὰ ἔθιμα ἦσαν αὐστηρότερα καὶ σεμνότερα τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν, γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου εἶχον τὴν καταγωγὴν ἐκ Κρήτης.

λανθάνω : διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος· ἐλάθομεν οὐδὲν διαφέροντες=καθόλου δὲν διεφέρομεν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν.

λέγω τινά : λέγω περὶ τινος.

λειπτέον τὴν τάξιν : (δὲν πρέπει νὰ λιποτακτῶμεν).

λογίζομαι : συλλογίζομαι. Ἐν VI λογιζομένῳ=ὅταν συλλογίζομαι.

λυπέω-ῶ : ἐνογλῶ.

λωβάομαι-ῶμαι : βλάπτω.

μά : ἐπίρρο, βεβαιωτ. ἐπὶ ὄρκου τίθεται ἐν ἀρνήσει, λ.χ. οὐ μὰ Δία=ὄχι μὰ τὸν Θεόν, τὸ δὲ **νῆ** ἐπὶ καταφάσεως, λ.χ. νῆ Δία=ναὶ μὰ τὸν Θεόν.

μακάριος : καλότυχος. Ἐν IX τὸ **ῶ μακάριε** φανερώνει τὴν ἀγάπην τοῦ Κριτόνως πρὸς τὸν Σωκράτη.

μᾶλλον : πολλάκις εἶναι ἐπανορθωτικὸν καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **καλύτερον**. Ἐν X μᾶλλον δ' ἐρωτῶ=ἢ (νὰ εἶπω) καλύτερον ἐρωτῶ. Ἐνταῦθα ὁ Σωκράτης προχωρῶν εἰς τὴν συζήτησιν λέγει, ὅτι θὰ εἶπῃ τὸ μετὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος **λέγω** δὲν ἐθεωρήθη ὑπ' αὐτοῦ ἀκριβῆς, ἐπανορθοῖ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ **μᾶλλον δ' ἐρωτῶ**, διότι κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν γίνεται ὁ διάλογος.

Μέγαραδε : εἰς Μέγαρα.

μέλει : ἀπρόσ. τί ἡμῖν μέλει=τί μᾶς μέλει.

μέλλω : Ἐν X μέλλουσιν ἡμῖν=ὅταν ἡμεῖς μέλλωμεν.

μέμφομαι : κατηγορῶ, ἔχω νὰ εἶπω κατηγορίαν.

μέν : τίθεται καὶ ὡς βεβαιωτικὸς (μὴν)=πραγματι.

μὲν οὖν : ἔχει ἀντιθετικὴν σημασίαν καὶ ἐπανορθωτικὴν τῶν προηγουμένων=ἀλλ' ὅμως τοῦναντίον.

μένω : μένω σταθερός, ἀμετάβλητος. Ἐν VIII εἰ ἔτι μένει=ἂν παραδεχόμεθα ἀκόμη αὐτόν.

μέρος : ἐν V τὸ σὸν μέρος=ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ.

μεταδίδωμι : δίδω μέρος· ἐν XIII μεταδόντες=ἂν καὶ σου

ἔδωκαμεν μέρος.

μετριώτατα : ὀρθότατα.

μῆ : τίθεται ἐπὶ πλαγ. ἐρωτήσεως, ὅταν προηγήται ὁ φόβου σημαντικόν.

μῆ οὐχί : αἱ δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦσι μίαν κατάφασιν, ὥστε ἐν I τοῦ μῆ οὐχί ἀγανακτεῖν=τοῦ νά ἀγανακτῶσιν. Τοῦτο συμβαίνει, ὅταν προηγήται πρότασις ἀρνητική.

μήτε : τίθεται ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, τὸ δὲ **οὔτε** ἐπὶ κρίσεως.

μοῖρα : Ἐν XIII ἐν μείζονι μοῖρα = ἐν ἀνωτέρῳ θέσει, ἀνώτερον.

μορμολύττομαι : φοβερίζω (τὰ παιδιὰ) διὰ μορμολυκείου ἢ φωνάζων **Μορμῶ** (ὁ Μπαμπούλας).

μουσική : ἰδὲ τροφή καὶ παιδεία.

μοχθηρός : πλήρης μόχθου, κακοπαθημένος, ἄθλιος, λ. γ. σῶμα μοχθηρόν.

Νόμος : προσωποποίησις τῶν νόμων ἐν XI. Ὁ Σωκράτης ἐρωτῶν, ἂν διὰ τῆς δρατετεύσεως ἀδικουσί τινα καὶ ἂν παραβαίνουσι συμφωνίας τινὰς συνωμολογημένας ἤδη, φέρει τὸν Κρίτωνα εἰς δυσχερῆ θέσιν, δι' ὃ καὶ δὲν ἀποκρίνεται οὗτος λέγων, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὴν ἐρώτησιν. Ἡ προσωποποίησις τῶν νόμων τῆς πατρίδος εἶναι μεγαλοπρεπῆς εἰκὼν, δι' ἣν ὄλος ὁ διάλογος ἀποβαίνει λαμπρὸς καὶ ἐξαιρετός, ἀληθὲς Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον πᾶς πολίτης καὶ μάλιστα ὁ Ἕλλην ὀφείλει νά ἔχη κατὰ πᾶν βῆμα πρὸ ὀφθαλμῶν.

νοῦς : νόημα, λόγος. οὔδενί ξὺν νῶ=χωρὶς κανὲν νόημα, ἄνευ λόγου.

νῦν δὴ : πρὸ ὀλίγου.

ξένος : ὁ ἐξ ἄλλης πόλεως φίλος. Ἐπειδὴ ξενοδοχεῖα τότε ἐλάχιστα ἐπῆρχον, οἱ μεταβαίνοντες ἐκ πόλεως εἰς πόλιν ἦσαν ἠναγκασμένοι νά καταφεύγωσιν εἰς φιλικὰς οἰκίας, ἵνα καταλύωσιν ἐν αὐταῖς φιλοξενοῦμενοι. Ἡ ξενία μάλιστα ἦτο, ὡς γνωστόν, ἱερὰ παρ' Ἕλλησιν ὑποχρέωσις καὶ οἱ ξένοι ἐθεωροῦντο ἱεροί, προστατευόμενοι ὑπὸ τοῦ ξενίου Διός. Ἄν δὲ οἱ εἰς ξένην πόλιν ἀποδημοῦντες δὲν εἶχον ἐν αὐτῇ κανένα γνωστόν, κατέφευγον εἰς τὰς οἰκίας ἀγνώστων ἢ παρελαμβάνοντο προθύμως ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐφιλοξενοῦντο φιλοφρονέστατα. Οὕτως ὁ φιλοξενῶν καὶ ὁ φιλοξενοῦμενος συνεδέοντο διὰ τῆς φιλοξενίας ταύ-

της καὶ ἐλέγοντο πρὸς ἀλλήλους **ξένοι**, εἰς ἀνάμνησιν δ' αὐτῆς ἔδιδον καὶ δῶρα ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον (ἄπλα, ποτήρια κ. λ.), τὰ ὅποια ἐφυλάσσοντο ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν ὡς κειμήλια, ξένια (ξενία) καλούμενα καὶ παραδιδόμενα ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

ἔυγχωρῶ : συμφωνῶ. Ἐν VI οὐ μὴ σοι ἐυγχωρήσω=δὲν θὰ συμφωνήσω μαζί σου.

ἐυδιαταλαιπωρέω-ῶ : ταλαιπωρῶ διαρκῶς μετὰ τινος.

ἐυδοκεῖ σοι : φαίνεται καὶ εἰς σέ ὀρθόν, συμφωνεῖς ; **ἐυδοκεῖ μοι** : συμφωνῶ.

ἐυνήθης : γνώριμος. Ἡ σχέσις τῆς φιλίας καὶ τῆς ὅπως δήποτε συμπαθείας γεννᾶται τὸ μὲν ἐκ τῆς συχνῆς συναναστροφῆς, τὸ δὲ ἐξ εὐεργεσίας. Ἀμφότερα ταῦτα ἀναφέρει ἐνταῦθα ὁ Πλάτων ψυχολογικώτατα.

ἐυνήκη : συμφωνία.

ἐυτίθεμαι : συμφωνῶ.

οἶδα : Ἐν X οἶδα γάρ· διὰ τῆς αἰτιολογίας ταύτης ἐκφέρεται μεγίστη ἀλήθεια, διότι πράγματι ὁ κόσμος μνησικακος ὢν καὶ φιλέκδικος δὲν τηρεῖ τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ σήμερον ἔτι (παρὰ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ) πλὴν ὀλίγων.

οἶόν τε ὄν καὶ δυνατόν : ἐν V πλεονασμὸς χάριν μείζονος σαφηνείας. Οὕτω καὶ κατωτέρω «ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἶόν τε». Ἡ Μετοχὴ κατ' αἰτιατικὴν ἀπόλυτον, διότι ἡ φράσις εἶναι ἀπρόσωπος.

οἶος : μετὰ τὸ τοιοῦτος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὥστε.

οἶός τ' εἰμί : εἶμαι ἱκανός. τὸ δὲ **οἶος εἰμί**=βούλομαι. Ἐν III οἶός τ' ὄν=ἐν ᾧ ἠδυνάμην.

οἶχομαι : πρτ. ὠχόμην, μέλλ. οἰχήσομαι. Ἐν V οἰχήσει καταλιπὼν=θὰ ἀφήσης καὶ θὰ φύγης. Τὸ οἶχομαι, ὅταν εἶναι μετὰ Μετοχῆς, ἔχει ἢ Μετοχὴ τὴν κυρίαν ἔννοιαν.

ὁμολογέω-ῶ : παραδέχομαι, συμφωνῶ. Ἐν X «**ἂ ἂν τις ὁμολογήσῃ**»=ὅσα συμφωνήσῃ κανεῖς (μετὰ τινος). Ἐν XII ταῦτα ὁμολόγητο=αὐταὶ αἱ συμφωνίαι εἶχον γίνεαι. Αἱ συμφωνίαι αὐταὶ ἀνάγονται εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Ἡθικῆς καλουμένης σιωπηρᾶς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἀνάγκη νὰ τηρῇ ὁ ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὰς ἠθικὰς ἢ γραπτὰς, τὰ κοινῶς λεγόμενα συμβόλαια.

ὁμολογία : συμφωνία, ὑπόσχεσις.

ὀνίνημι : ὠφελῶ.

ὅπερ λέγω : ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ «ὡσπερ λέγω».

ὅποι : ἐπὶ κινήσεως=ὅπου.

ὅπως : ἐπὶ πλαγ. ἐρωτήσεως=πῶς. ὅπως μὴ=μήπως.

ὁράω-ῶ : ὄρα=πρόσεχε. Τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀρχῆς τοῦ μηδαμῶς ἀδικεῖν τονίζων ὁ Σωκρ. καθιστᾷ προσεκτικὸν τὸν Κρίτωνα λέγων : καὶ ὄρα, ῶ Κρίτων, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῆς, διότι φοβεῖται, μήπως ὁ Κρίτων συμφωνεῖ πρὸς αὐτὸν παρὰ τὴν γνώμην του, ἐκ σεβασμοῦ μᾶλλον καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτόν.

ὄρθρος : οἱ παλαιοὶ διήρουν φυσικῶς τὸ ἡμερονύκτιον εἰς τὰ ἑξῆς μέρη : ὄρθρος, πρωὶ ἢ πρῶ ἢ ἕως, ἀγορὰ πλήθουσα, μεσημβρία, δεῖλη πρωῖα, δεῖλη ὀψία, ἑσπέρα, νύξ, μέσαι νύκτες, ὄρθρος βαθύς. Ὁ βαθύς ὄρθρος ἦτο ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς 3—4. Ἡ διαίρεσις τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς ὥρας ἔγινε τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Ἰπλάρχου περὶ τὸ 140 π. Χ.

ὄρφανία : τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ εἶναι τις ὄρφανός. Μεγαλύτερον τῆς ὄρφανίας κακὸν πράγματι δὲν ὑπάρχει καὶ μόνον ὁ ἀναλογισμὸς αὐτοῦ ἀρκεῖ νὰ συνταράξῃ τὴν ψυχὴν τῶν γονέων. Τούτου ἕνεκα καὶ ὁ Πλάτων (V) μεταχειρίζεται τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὡς ψυχολόγος δεινὸς θέτων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ Κρίτωνος. Καὶ τὸ ἐπόμενον δὲ **ἡ γὰρ οὐ χεῖρ** κ. λ. παρομιῶδες καταστὰν ἔρχεται ὡς βαρὺ, οὕτως εἰπεῖν, πυροβολικὸν νὰ κατακεραυνώσῃ τὴν γνώμην τοῦ Σωκρ. προστιθεμένης καὶ τῆς μετ' αὐτὸ λεπτῆς εἰρωνείας «φάσκοντά γε δὴ ἀρετῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι».

ὄσιον : ἐπιτετραμμένον.

ὄσος : Ἐν XVII ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα=ὅσον τοῦλάχιστον ἀφορᾷ τὴν τωρινὴν μου γνώμην.

ὄτι μὴ : πλὴν· παριστᾷ δὲ τὸ λεγόμενον ὡς ἀνάξιον λόγου.

ὄτι οὖν : ὅτι δήποτε.

οὐδαμῶς : κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐν X ἄρχεται ἡ ἐξέτασις τοῦ δικαίου τῆς δραπετεύσεως. Διὰ συνεχῶν ἐρωτήσεων ὁ Σωκράτης ζητεῖ νὰ μάθῃ, ἂν εἶναι ὀρθὸν τὸ ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀδικῇ τις.

οὐδ' αὐτός : καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δέν.

οὐδέ : (ἐκ τοῦ οὐ καὶ δέ)· τὸ μὲν δέ=καί, τὸ δὲ οὐ=ὄχι, δέν.

οὐδέν : ἔξ αὐτοῦ τὸ παρ' ἡμῖν **δέν**. οὐδέν ἀπολύεται=δέν ἐμποδίζει, δέν ἀπαλλάσσει καθόλου.

οὐδέτερον : οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο.

οὐ δῆτα : ὄχι βέβαια.

οὐκέτι οἶδόν τε : δέν εἶναι πλέον κατορθωτόν.

οὐκ εὐμενῶς : λιτότης ἀντὶ **δυσμενῶς**.

οὐκοῦν : λοιπόν.

οὖν : Ἐν Χ διὰ τούτου ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐκ τῆς παρεμπροσούσης προτάσεως διακοπεῖσα ἔκθεσις τῆς γνώμης τοῦ Σωκράτους. Διὰ δὲ τοῦ κατωτέρω **σκόπει δὴ οὖν** ἐκφέρεται τὸ συμπέρασμα αὐτοῦ διὰ προτροπῆς πρὸς τὸν Κρίτωνα πρὸς ἑξέτασιν ἑαυτοῦ, ἂν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Σωκράτους, διότι μόνον οὕτω δύναται νὰ προχωρήσῃ ἢ συζήτησις. Ἐνταῦθα μετεχειρίσθη πάλιν ὁ Πλάτων τὸ πολυσύνδετον καὶ—καὶ—οὔτε—οὔτε.

οὐσία : περιουσία.

οὐ τοι δῆ : τὸ μὲν **οὐ τοι**=τῷ ὄντι δέν, τὸ δὲ **δῆ**=ἤδη.

οὗτος : ἰσοδυναμεῖ πολλάκις πρὸς τὸ ἰδοῦ, ὡς ἐν IV ἕνεοι οὗτοι=ἰδοῦ ἔδω φίλοι ἔξ ἄλλης πόλεως.

οὕτω : πλὴν τῆς τροπ. σημασίας ἔχει καὶ τὴν τοῦ ποσοῦ, λ. γ. οὕτω πρῶ=τόσον πρῶ, τόσον ἔνωρίς.

οὐχ ἥκιστα : ὄχι ὀλιγώτερον. Ἐν XVI **οὐχ ἥκιστα, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα** εἶναι πλεονασμὸς χάριν μείζονος σαφηνείας καὶ ἐμφάσεως.

ὄφελος : Ἐν XV εἶπερ γέ τι ὄφελος = ἂν εἶναι πράγματι κανὲν ὄφελος ἀπ' αὐτοῦς.

παιδεία καὶ τροφή : Ταῦτα ἦσαν διὰ νόμων ὁρισμένα ἐν Ἀθήναις, ἵνα ἀναπτύσσῃται ἄρμονικῶς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παίδων. Ἐπαιδεύοντο δ' οἱ παῖδες τῶν Ἀθηναίων ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. Καὶ ἐν μὲν τῇ μουσικῇ περιλαμβάνοντο πάντα τὰ εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ εἰς διάπλασιν τῆς καρδίας συντείνοντα μαθήματα, λ. γ. γραμματικά, λογοτεχνία, ἀπαγγελία ποιημάτων, φιλοσοφία, ἱστορική, μαθηματικά, κιθάριστις, κιθαρωδία κ. λ., ἐν οἷς σπουδαιοτάτην θέσιν εἶχεν ἡ μουσική· διὰ δὲ τῆς γυμναστικῆς ἐδηλοῦντο πάντα τὰ εἰς τὴν ὑγίειαν καὶ εὐρωστίαν καὶ κανονικὴν ῥύθμισιν τοῦ σώματος ἀνα-

φερόμενα, τὰ ὅποια ἐδιδάσκοντο, ἵνα οἱ νέοι τὰ σώματα βελτίω
ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ.

παιδιά : παιγνίδιον, ἀστεῖσμός.

παιδοτριβῆς : διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τῶν παίδων.

πάλαι : πρὸ πολλοῦ.

πάνυ : πολύ. **πάνυ οὕτω** = τόσον πολύ. Μετὰ τοῦ **μὲν οὖν**
τὸ **πάνυ** χρησιμεύει ἐν ἀποκρίσει ὡς ἰσχυρὸν βεβαιωτικὸν = βε-
βαιότατα. Ἐν I τὸ **πάνυ μὲν οὖν** = τοῦναντίον πολὺ προῦ εἶναι.

παρά : μετὰ δοτ. προσώπου **παρὰ θεοῖς** = κατὰ τὴν γνώ-
μην τῶν θεῶν.

παρὰ δόξαν : παρὰ τὴν γνώμην σου, χωρὶς νὰ τὸ παρα-
δέξῃσαι.

παρακάθηναι : κάθηναι πλησίον.

παρακρούω : ἔξαπατῶ ἀπὸ τῶν πωλούντων, οὔτινες κρού-
οντες τὸν ζυγὸν ἔξαπατῶσι τοὺς ἀγοραστὰς. Ἄλλὰ καὶ οἱ παλαι-
στῆαι κρούοντες τὸν ἀντίπαλον διὰ τοῦ ποδὸς δολίως ἔρριπτον
αὐτὸν κατὰ γῆς.

παραμένω : μένω ἔδῳ.

παρεστῶς-ῶσα : ὁ παρών, ἡ παρούσα (συμφορὰ).

παρέχω (πράγματα) : προξενῶ (ἐνοχλήσεις).

πάσχω κακῶς : κακοποιούμαι.

πατρίς : Ἐν XII παραβάλλεται αὕτη πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ
προγόνους καὶ κηρύττεται πολυτιμότερα καὶ περισσότερον σεβα-
στὴ τούτων διὰ τοῦ περιφήμου καταστάτος «μητρός τε καὶ πα-
τρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἢ πα-
τρὶς κ.λ.». Τῆς εἰκόνας ταύτης τῆς πατρίδος, τὴν ὁποίαν παρέχει
ἡμῖν ὁ Πλάτων, οὐδὲν ὑπάρχει λαμπρότερον. Τὰ λεγόμενα γί-
νονται δεκτὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος ὡς ὀρθά, ἀναγνωρίζοντος
οὕτω τὸ πολύτιμον καὶ σεβαστὸν τῆς πατρίδος.

παύομαι : παύω. Ἐν IX **παῦσαι λέγων** = παῦσε νὰ μου
λέγῃς.

πειράομαι-ῶμαι : προσπαθῶ.

περιτίθεμαι : φορῶ.

πέφυκα : εἶμαι ἐκ φύσεως.

πή = κάπου. Ἐν XI εἰ ἔχεις ἀντιλέγειν **πή** = ἂν δύνασαι νὰ
ἀντιλέγῃς κάπου, ὅπου δύνασαι νὰ ἀντιλέγῃς.

πηνίκα : ἐπίρρ. χρόν. ἐρωτημ. σημαίνουν τὴν ὥραν τῆς ἡμέ-

ρας=τί ώρα είναι ; τὸ μετ' αὐτοῦ **μάλιστα**=περίπου.

πιθοῦ : ἀόρ. β' Προστ. τοῦ πείθομαι=ἀκουσόν μου.

Πλάτων : Μεταξὺ τῶν διακεκριμένων τοῦ Σωκράτους μαθητῶν ἐπισημώτατος ἦτο ὁ Πλάτων. Οὗτος ἐγεννήθη τῷ 429 π.Χ. ἐκ μεγάλης, πλουσίας, ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, διότι εἶλκε τὸ γένος ἀπὸ τοῦ Κόδρου καὶ Σόλωνος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐλέγετο Ἀρίστων, ἡ δὲ μήτηρ Περικτιόνη, αὐτὸς δ' ὁ Πλάτων ἐλέγετο πρῶτον Ἀριστοκλῆς, πότε δὲ καὶ διατὶ ὀνομάσθη Πλάτων, ἀγνοοῦμεν. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶχον ἀφθονα τὰ μέσα, ἀνέθρεψαν καὶ ἐπαίδευσαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας. Τὸ φύσει δὲ καλλιτεχνικὸν τοῦ Πλάτωνος πνεῦμα ἐφάνη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, διότι ὄρμησεν οὗτος εἰς τὴν ποίησιν· ἀλλ' εἰκοσαετῆς ἤδη κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ ἐπὶ 9 ἔτη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου τοῦ ὁ Πλάτων ἐπιθυμῶν νὰ τελειοποιηθῆ περὶ τὰς σπουδὰς του ἀπεδήμησεν εἰς Μέγαρα, ὅπου εἶχε τὴν σχολὴν του ὁ μαθηματικὸς Εὐκλείδης. Ἐκεῖ ἐσπούδασε τὰ μαθηματικά. Ἐκ Μεγάρων ἀπῆλθεν εἰς Κυρήνην τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὸν ἐπίσης μαθηματικὸν Θεόδωρον καὶ ἔπειτα εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα συναναστράφη πρὸς τοὺς σοφοὺς ἱερεῖς τῆς χώρας ἐκείνης. Ὁ Πλάτων μετέβη ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν καλουμένην μεγάλην Ἑλλάδα, δηλαδὴ τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, καὶ συνεπλήρωσε τὸ φιλοσοφικὸν του σύστημα. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας ἵδρυσεν σχολὴν ἐν Κολωνῷ, πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου, ἣτις διὰ τοῦτο ὀνομάσθη Ἀκαδήμεια. Ἐκεῖ ὁ Πλάτων ἐδίδαξεν ἐπὶ 40 ἔτη συστηματικῶς ὅ,τι ἐν τοῖς συγγράμμασί του παρέστησε μᾶλλον διαλογικῶς καὶ ἐντέχνως, ἐνώπιον οὐχὶ ἀσήμου μαθητῶν ἀριθμοῦ. Τὴν διδασκαλίαν ταύτην διέκοψε δις μεταβὰς εἰς Σικελίαν κατὰ πρόσκλησιν πρῶτον μὲν τοῦ τυράννου Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, εἶτα δὲ τοῦ νεωτέρου· παρ' ἀμφοτέρων ὅμως ἔλαβε πικρὰν πείραν, ὅτι οἱ τύραννοι δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθῶσι πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, διότι περιπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτῶν, ὑπὸ μὲν τοῦ πρώτου παρεδόθη εἰς τινα Σπαρτιάτην, ἵνα πωληθῆ ὡς δοῦλος, ἐλυτρώθη δ' ἐν Αἰγίνῃ ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Ἀννικέριος, ὑπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἐκινδύνευσεν νὰ φονευθῆ καὶ μόλις ἐσώθη ὑπὸ τῶν φίλων. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ὁ Πλάτων ἔμεινε διαρκῶς ἐν Ἀθήναις διδάσκων μέχρι τέλους τοῦ βίου

του, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθε τῷ 347 π.Χ.

Τὴν ἀξίαν τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου μαρτυροῦσι τὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα δι' ὅλων τῶν αἰώνων μέχρι σήμερον ἐπιμελῶς διετηρήθησαν. Εἶναι δὲ ταῦτα 36, πάντα διάλογοι, πλὴν τῆς Σωκράτους ἀπολογίας, ἣτις εἶναι λόγος. Ἐν αὐτοῖς ὁ Πλάτων ἐμμίμηθη τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, ἐπιγράφει δ' αὐτοὺς ἀπὸ τινος τῶν διαλεγομένων προσώπων, ἀλλ' ὅμως ὁ Σωκράτης εἶναι ὁ διευθύνων ἐν αὐτοῖς τὴν συζήτησιν.

Τὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνος οἱ νεώτεροι διήρσαν εἰς 3 εἶδη: α') εἰς προπαρασκευαστικά, β') εἰς παραστατικά καὶ γ') εἰς κατὰ περίστασιν. Καὶ προπαρασκευαστικά μὲν εἶναι οἱ διάλογοι οἱ εἰσαγωγικοὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος· παραστατικά δ' ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἀναπτύσσεται τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα αὐτοῦ· κατὰ περίστασιν τέλος ὀνομάσθησαν ἐκεῖνα τὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνος, εἰς σύνταξιν τῶν ὁποίων ἔδωκεν ἀφορμὴν περιστατικόν τι. Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀνήκουσιν ὁ Κρίτων καὶ ἡ Ἀπολογία.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος εἶναι ἡ νέα Ἀττικὴ, εἰς ἣν ἔγραψαν οἱ πλεῖστοι τῶν ἠητόρων. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Δημοσθένης ἀποτελοῦσι τὰς δύο κορυφὰς τοῦ ἀττικοῦ λόγου, ὁ μὲν πρῶτος ἀναπτύξας τὸν κάλλιστον πανηγυρικὸν λόγον, ὁ δὲ δεύτερος τὸν κάλλιστον πολιτικόν, ἀμφοτέρω δ' ὁμοῦ παριστῶσι τὸ ὕψος τοῦ ἑλληνικοῦ πεζοῦ λόγου. Διὰ τὸ κάλλος τοῦτο τοῦ λόγου αὐτοῦ ὁ Πλάτων ὀνομάσθη *"Ὀμηρος τῶν φιλοσόφων καὶ θεῖος.*

πλέον : Ἐν XVII πλέον τι ποιήσῃς = ὅτι θὰ κατορθώσῃς τι.

πλημμελές : (πλὴν-μέλος) τὸ ἐκτὸς μέλους, παράτονον, ἀνάμοστον.

πλοῖον : Ἐν I τὸ πλοῖον ἔχει τὸ ἄρθρον, διότι σημαίνει τὸ γνωστὸν πλοῖον, ὅπερ ἦτο ἡ θεωρὸς ναῦς. Ἐν Φαίδωνι λέγεται, ὅτι ἦτο τὸ πλοῖον τοῦ Θησέως, δι' οὗ ἀπέπλευσεν ἐκεῖνος εἰς Κρήτην.

ποιέομαι-οὔμαι : περὶ πολλοῦ = φροντίζω πολὺ περὶ τινος. περὶ πλείστου ποιοῦμαι = προτιμῶ.

ποιέω - ὦ : κακῶς = κακοποιῶ· πράττω κακῶς = δυστυχῶ.

ποιητέον : Ἐν X τοῦτο τίθεται ὡς β' ἀρχὴ τῆς συζητήσεως. Μετὰ τὴν παραδοχὴν τῆς ἀρχῆς, ὅτι οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν, γίνεται δεκτὴ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀρχή, ὅτι εἰς τὰς συμφωνίας ἡμῶν καὶ ὑποσχέσεις πρέπει νὰ μένωμεν πιστοὶ καὶ νὰ μὴ παραβαίνομεν αὐτάς.

πολιτεύομαι : φέρομαι, ζῶ ὡς πολίτης.

πολλοὶ (οἱ) : ὁ λαός, ὁ κόσμος.

πολὺ μάλιστα : πολὺ περισσότερον.

ποτέον : πρέπει νὰ πίνη.

πότερον οὖν : Ἐν XV οἱ νόμοι μεταχειριζόμενοι τὸ ἠητορικὸν τοῦτο σχῆμα τῆς ἐρωτήσεως ζητοῦσι νὰ μάθωσι, τί θὰ κάμῃ ὁ Σωκράτης, διὰ νὰ ζήσῃ φυγᾶς, τί ποιῶν κ. λ. ἀναιροῦσι δὲ καὶ τὸ σπουδαιότατον τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Κρίτωνος, τὸ τῶν παίδων, δι' οὗ ἠλπίζεν οὗτος, ὅτι θὰ πείσῃ τὸν Σωκράτη, καὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ. Οὕτω καταδεικνύονται ἀναπόφευκτα τὰ βλαβερὰ ἀποτελέσματα τῆς μελετωμένης πράξεως.

πού : ἐνδοιαστικὸν = ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἴσως· μετὰ τοῦ **δὴ μάλιστα** τιθέμενον ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ μόνον.

πρακτέον : πρέπει νὰ πράξωμεν (αὐτό). Τὰ εἰς τέλος ἠηματικά δηλοῦσι τὸ πρέπον.

πραότερα : ἡμερώτερα, ἔλαφρότερα.

πράττω : ἐν V πράξουσι (ἀμεταβ.) = θὰ γίνωσιν.

πρίν : μετ' Ἐπαρ. πρίν δεῖν = πρίν νὰ γίνῃ ἀνάγκη.

προδίδωμι : προδίδω, ἀφήνω τι νὰ χαθῇ. Ἐν V τὰ ἀντίθετα **προδοῦναι** — **σωθῆναι**, χάριν ἐμφάσεως.

προαγορεύω : προκηρύττω, λέγω ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν XIII προαγορεύομεν ἐξεῖναι = προκηρύττομεν, ὅτι ἐπιτρέπεται.

προμηθέομαι-οὔμαι : προνοῶ, φοβοῦμαι. Ἐκ τούτου τοῦ μέρους (IV) ἄρχεται ἡ πρόοδος τῆς εἰσβολῆς τοῦ διαλόγου. Ὑποχωρήσας πῶς ὁ Κρίτων εἰς τὰ ὑπὸ Σωκράτους περὶ τῆς κοινῆς γνώμης λεγόμενα ἀνωτέρω ἐρωτᾷ αὐτόν, μήπως ἀρνεῖται νὰ ἐξέλθῃ, διότι φοβεῖται, μὴ πάθωσιν οἱ φίλοι του. Διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης δίδεται εἰς αὐτὸν λαβὴ δευτέρου ἐπιχειρήματος, τοῦ κινδύνου τῶν φίλων. Φυσικὸν ἦτο βεβαίως νὰ ἐκινδύνεον οὗτοι ἐν οἰαδῆποτε πόλει καὶ ὑπὸ οἰονδῆποτε πολιτεύμα τοιαῦτα πράττοντες, ἀλλ' ἐν Ἀθήναις διέτρεχον πολὺ μεγαλύτερον κίνδυνον διὰ τὸ πλῆθος τῶν συκοφαντῶν καὶ ἡ ὑπόνοια τοῦ Κρίτωνος περὶ τοῦ φόβου τοῦ Σωκράτους εἶναι λογικωτάτη· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόκρισις αὐτοῦ εἰς τὸν φόβον τοῦτον τοῦ φίλου του εἶναι πολὺ λογικὴ καὶ ἀγάπης δηλωτικὴ. Ποία εἶναι αὕτη; καὶ διατί εἶναι τοιαύτη;

προσίμιον : Τοῦτο φθάνει μέχρι τοῦ κεφ. III, διαιρεῖται δὲ εἰς 2, ὧν τὸ α' μέχρι τοῦ τέλους τοῦ I καὶ τὸ β' μέχρι τέλους τοῦ II. Τὸ α' περιέχει τὴν σκηνὴν τοῦ διαλόγου καὶ τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν περὶ τοῦ πλοίου· τὸ β' τὴν ἀταραξίαν καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ Σωκράτους. Οὕτως ἐν τῷ προσίμῳ μετὰ τὸν κατατοπισμὸν ἡμῶν τὰ λοιπὰ χρησιμεύουσιν εἰς ζωηρὸν εὐθὺν χαρακτηρισμὸν τῶν διαλεγομένων προσώπων. Ἡ ἀντίθεσις μάλιστα τῶν χαρακτήρων συντείνει τὰ μέγιστα εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς εἰκόνης καὶ δεικνύει ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦ καλλιτέχνου τὴν δύναμιν.

πρὸς θεῶν : δι' ἀγάπην τῶν θεῶν.

πρὸ τῆς φυγῆς : ἀντὶ τῆς ἐξορίας.

προτίθημι : προτείνω. Ἐν XIII προτιθέντων ἡμῶν = ἐν ᾧ ἡμεῖς προτείνομεν.

πρὸ τοῦ ἀδικεῖν : ἀντὶ τῆς ἀδικίας, ἀπέναντι τῆς ἀδικίας.

πρῶ : πρῶτῃ, ἐνωρί. Οὐ πρῶ ἐτι ἐστὶν (I) = δὲν εἶναι πλέον πρῶτῃ (ἐπέρασε δηλ. ἡ ὥρα). Ἐφ' οὗ δηλ. ἠρώτησεν ὁ Σωκράτης τὸν Κρίτωνα, διατί ἦλθε τοιαύτην ὥραν, συλλογισθεὶς ὅτι δυνατὸν νὰ ἀπατάται (διότι πολλάκις συμβαίνει ὁ κοιμώμενος, ὅταν ἐγείρηται, νὰ νομίζῃ ὅτι εἶναι ἀκόμη πολὺ πρῶτῃ, ἐν ᾧ ἔχει παρέλθει ἡ ὥρα), ἐρωτᾷ, μήπως δὲν εἶναι πλέον πρῶτῃ, δηλ. παρῆλθεν ἡ ὥρα καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι ἀκόμη πρῶτῃ; Ἡ ἐπανορθωτικὴ αὕτη ἐρώτησις εἶναι φυσικωτάτη.

Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὅλη σκηνή, ἣν ὁ συγγραφεὺς ζωγραφίζει ἐνταῦθα, ἵνα εἰσαγάγῃ ἡμᾶς εἰς τὸν διάλογον.

πρῶτον μὲν : Ἐν XV τὰ κακά, τὰ ὁποῖα θὰ συνέβαινον εἰς τὸν Σωκράτη δραπετεύοντα, διακρίνουν οἱ Νόμοι εἰς κακά, τὰ ὁποῖα θὰ συνέβαινον εἰς αὐτόν, ἂν μετέβαιναν εἰς τινὰ τῶν ἐγγύτατα πόλεων, καὶ εἰς κακά, τὰ ὁποῖα θὰ ὑφίστατο οὗτος, ἂν ἔφευγεν εἰς Θεσσαλίαν. Ὡστε ἡ ἀντίθεσις τοῦ **πρῶτον μὲν** εἶναι τὸ **ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς κ. λ.**

πῶποτε : ποτὲ μέχρι τοῦδε.

πῶς γὰρ οὐ ; = βέβαια πῶς ὄχι ;

ἐαδίως : μετὰ τοῦ **φέρω** = ἀγογγύστως ὑποφέρω. Τὸ ἐναντίον **βαρέως** ἢ **χαλεπῶς φέρω**.

ἐαθυμότατα : ἀναπαντικώτατα.

σεμνός : σεβαστός· σεμνότερος : σεβαστότερος.

σιγῇ : ἐπίρρο. τροπ. σιωπηλῶς.

Σιμίαι : (ἐκ τοῦ σιμὸς) Σῆμος, Σιμίαις. Οὗτός ἦτο πλούσιος Θηβαῖος καὶ φιλόμουσος, ὡς καὶ ὁ κατωτέρω ἀναφερόμενος Κέβης, ἀφωσιωμένοι φίλοι καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Σωκράτους.

σκέμμα : σκέψις, θεωρία.

σκευή : στολή.

σκοπέω-ᾶ : ἐξετάζω, σκέπτομαι, συλλογίζομαι. Διὰ τοῦ σκοπῶμεν ἐν IX γίνεται πρότασις τοῦ Σωκράτους πρὸς τὸν Κρίτωναν περὶ ἐξετάσεως τοῦ δικαίου τῆς δραπετεύσεως.

σπεύδω : ἀναγκάζω, βιάζω νὰ γίνῃ τι.

σπουδῆ : σπουδαίως.

στερέομαι-οῦμαι : Ἐν III ὁ προκμ. ἐστερηῆσθαι ἰσοδυναμεῖ πρὸς τετελ. μέλλοντα = τοῦ ὅτι θὰ ἔχω στερηθῆ.

στρατεύομαι : ὑπηρετῶ ὡς στρατιότης, ἐκστρατεύω. Τὰς στρατιωτικὰς ἀποδημίας αὐτοῦ ἀναφέρει αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν XVII τῆς Ἀπολογίας του, ἦσαν δ' αὐταὶ ἢ εἰς Ποτειδαίαν (τῷ 432 π. Χ.), ἢ εἰς Δήλιον (424) καὶ εἰς Ἀμφίπολιν (422).

συκοφάνται : οὕτως ἐλέγοντο τὸ πρῶτον οἱ καταγγέλλοντες τοὺς συλλέγοντας τοὺς καρποὺς τῶν ἱερῶν συκῶν τῶν ἐντὸς τῶν εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν ἀφιερωμένων κτημάτων (τεμενῶν). Ἡ συκομιδὴ αὕτη τῶν σύκων καὶ οἰκαιοποίησις αὐτῶν ὑπὸ μὴ δικαιουμένων εἰς τοῦτο ἦτο φυσικῶς ἀπηγορευμένη καὶ κολάσιμος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατηγγέλλοντο οἱ τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην διαπράττοντες, οἱ δὲ καταγγέλλοντες αὐτοὺς ἐλέγοντο, ὡς προείπομεν, συκοφάνται (ἐκ τοῦ σῦκα — φαίνω = φανερώνω τὰ κλοπιμαῖα σῦκα)· ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις ἐγένετο κατάχρησις τῆς καταγγελίας ταύτης, καταγγελλομένων καὶ ἀθῶων, ἐπεκράτησεν ὕστερον νὰ καλῆται συκοφάντης ὁ ψευδῶς καταγγέλλον τινὰ καὶ μάλιστα, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ χρήματα. Ἐπὶ Σωκράτους εἶχε παραγίνει τὸ κακὸν τοῦτο καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις οἱ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντες.

συχνός : Ἐν IV ἐπὶ χρημάτων λεγόμενον σημαίνει **πολλὰ χρήματα.**

Σωκράτης : Ὁ Σωκράτης ἐγεννήθη τῷ 469 π. Χ., γονεῖς δ' αὐτοῦ ἦσαν ὁ γλύπτης Σωφρονίσκος καὶ ἡ μαῖα Φαιναρέτη. Ἄν καὶ κατήγετο ἐκ πτωχῆς οἰκογενείας, εἶχεν ὅμως τὸ εὐτύχημα, ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν ἐν Ἀθήναις καὶ μάλιστα κατὰ εἰνα λαμπροτάτην τῆς πόλεως ταύτης ἐποχὴν, δηλαδὴ κατὰ τὰ

τελευταία ἔτη τῶν Μηδικῶν, ὅτε καὶ ὁ ἔσχατος πολίτης ἠδύνατο
νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ βίου τῆς πό-
λεως, ἐν γένει δὲ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς, ἀναστρεφόμενος μετὰ
τῶν ἐξόχων τῶν χρόνων ἐκείνων ἀνδρῶν. Περὶ τῆς παιδείας καὶ
τῶν διδασκάλων αὐτοῦ δὲν γνωρίζομεν τίποτε, φαίνεται δ' ὅμως,
ὅτι ὁ Σωκράτης ἔλαβε τὴν τότε συνήθη ἐν Ἀθήναις παιδευσιν.
Περὶ τῶν γεωμετρικῶν μάλιστα καὶ ἀστρονομικῶν γνώσεων αὐ-
τοῦ ἀναφέρεται ὅτι ἦσαν τοιαῦται, ὥστε εἶχε πείραν καὶ τῶν
δυσκολωτάτων προβλημάτων.

Ὡριμος ἤδη τὴν ἡλικίαν ὁ Σωκράτης συναναστρέφει μετὰ
πολλῶν, παρ' ὧν πολλὰς ἀφορμὰς πρὸς ἔρευναν καὶ γνῶσιν ἔλαβε.
Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Πρωταγόρας, Γοργίας, Ἰππίας, Προδίκος, ὁ
ποιητὴς Εὐριπίδης καὶ ἄλλοι. Πρὸς τούτοις ὁ Σωκράτης ἔλαβε
τελείαν γνῶσιν τῶν διαφόρων φιλοσοφικῶν συστημάτων τῶν πα-
λαιότερων καὶ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ φιλοσόφων. Κατ' ἀρχὰς μὲν
ἠκολούθησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐγκατέλειπεν αὐτὸ
μετ' ὀλίγον, διότι ἐφρόνει, ὅτι ἦτο προωρισμένος νὰ ἐργάζεται
ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς τελειοποιήσεως ἑαυτοῦ τε καὶ
τῶν ἄλλων. Τοιαύτην εἶχε μάλιστα πεποιθήσιν περὶ τούτου τοῦ
προορισμοῦ, ὥστε ἔλεγεν, ὅτι ἦτο προστεταγμένος· τοῦτο εἰς αὐ-
τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν πεποιθήσιν ταύτην ἐνίσχυσε τὸν Σω-
κράτη καὶ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν αὐτὸν
ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Σωκράτης ἠθέ-
λησε νὰ μάθῃ ἂν ἦτο ἀλήθης, καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ πάντας τοὺς
τότε νομιζομένους σοφοὺς. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως δὲ ταύτης προέκυ-
ψεν, ὅτι οὔτε αὐτὸς οὔτε ἄλλος τις ἦτο σοφός, ἀλλ' οἱ μὲν ἄλλοι
ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν σοφοί, ἐν ᾧ δὲν ἦσαν, ὁ δὲ Σωκράτης ἀνε-
γνώριζε τὴν ἀμάθειαν αὐτοῦ, διότι ἔλεγεν ὅτι ἐν οἴδεν, ὅτι οὐ-
δὲν οἴδεν. Οὕτως ὅμως ἐγεννήθη ἐν τῷ Σωκράτει ἡ τάσις τοῦ
ἐξετάζειν ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. Βίος ἀνεξέταστος, ἔλεγεν, οὐ
βιωτός. Εἰς τοῦτο δ' ἐπεδόθη μετὰ μεγίστης αὐταπαρηγήσεως.
Ὅθεν, ἐν ᾧ ἦτο πολὺ πτωχός, ἡ ὄλη του περιουσία μετὰ τῆς
οἰκίας δὲν ὑπερέβαινε τὰς 500 δραχμὰς τῆς τότε ἐποχῆς, εἶχε δὲ
γυναῖκα καὶ υἱοὺς τρεῖς, ἐδίδασκεν ὅλως δωρεάν. Καὶ σχολὴν
μὲν καὶ μαθητὰς κυριολεκτικῶς δὲν εἶχε, τὴν φιλοσοφίαν ὅμως
αὐτοῦ ἀνέπτυσε διαλεγόμενος πανταχοῦ, ὅπου ἠδύνατο νὰ εὔρη
συνηγμένους ἀνθρώπους, ἐν περιπάτοις, ἐν ἀγοραῖ, ἐν τοῖς γυ-

μναστηρίοις. Καὶ ἔλεγε μὲν ὡς τὰ πολλὰ, ὅσοι δὲ ἠθέλον, ἠδύ-
ναντο νὰ ἀκούωσιν αὐτοῦ.

Εἰς τὰ πολιτικά ὁ Σωκράτης οὐδέποτε ἀνεμίγη· τὸ πρὸς
τὴν πατρίδα δ' ὄρωσ στρατιωτικὸν καθήκον ἐξεπλήρωσε μετὰ
μεγίστης ἀνδρείας καὶ καρτερίας ἐν πολλαῖς ἐκστρατείας. Οὕτως
ἐπολέμησεν ἐν Ποτειδαίᾳ τῷ 432, ἐν Δηλίῳ τῷ 424 καὶ ἐν Ἄμ-
φιπόλει τῷ 422.

Ἐκ τῆς ἠθικῆς ὄψεως ὁ Σωκράτης ἦτο
εὐσεβέστατος καὶ ἠθικώτατος. Οὐδεὶς οὐδέποτε οὐδὲν ἀσεβὲς οὐδὲ
ἀνόσιον οὔτε πράττοντος αὐτοῦ εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσεν.
Ἦτο παράδειγμα καρτερίας, αὐταρκείας, σωφροσύνης, εὐσε-
βείας, φιλοπατρίας.

Ὁ Σωκράτης διδάσκων ἐξήταζε τί εὐσεβές, τί ἀσεβές, τί κα-
λόν, τί αἰσχρόν, τί δίκαιον, τί ἄδικον καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρώτι-
στον δὲ πάντων ἔλεγε, ὅτι πρέπει νὰ ἔχη πᾶς ἄνθρωπος τὸ
γνώθι σαυτόν.

Ἐπάρχουσιν ὅμως καὶ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις δὲν
εἶναι εὐκόλος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ταῦτα κατὰ τὸν Σωκράτη ὁ
Θεὸς ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς, ἰδίᾳ
δὲ διὰ τινος ὑψηλοτέρας ἐμπνεύσεως, τοῦ καλουμένου *δαιμονίου*,
δηλ. διὰ τινος ζωηροῦ μὲν, ἀλλ' ἀσαφοῦς συναισθήματος τοῦ
ἀναρμόστου μελλούσης πράξεως. Τοῦτο δ' ἔλεγεν ὁ Σωκράτης,
ὅτι συνέβαινε μάλιστα εἰς αὐτόν, τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος
ἐκίσποτε, τί ἔπρεπε καὶ τί δὲν ἔπρεπε νὰ πράττη.

Ἡ διδασκαλία αὕτη ἐφάνη πολὺ νωτεριστικὴ εἰς τοὺς τότε
Ἀθηναίους, ἡ περὶ δαιμονίου μάλιστα τοῦ Σωκράτους γνώμη
ἐνομίσθη, ὅτι προσέβαλλε τὴν πάτριον θρησκείαν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ
πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς ὄψεως ἀκόμη ὁ Σωκράτης ἐνομίσθη βλα-
βερὸς, τὸ μὲν διότι τινὲς τῶν μαθητῶν του, οἷος ὁ Κριτίας καὶ
Ἀλκιβιάδης, ἐβλάψαν τὴν πατρίδα (ὁ μὲν πρῶτος γενόμενος εἰς
τῶν τριάκοντα, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τοῦ ἀλλοπροσάλλου χαρακτή-
ρος αὐτοῦ), τὸ δὲ διότι ἐδίδασκεν, ὅτι μόνον ἡ γνώσις παρέχει
ἀξίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὕτως ἔκαμνε τοὺς μαθητάς του, ὡς
ἔλεγον, ἀλαζόνας καὶ καταφρονητάς τῶν νόμων. Τούτων ἕνεκα οἱ
μετὰ τοὺς τριάκοντα τὴν ἀνόρθωσιν τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς
ἀρχαίας δόξης τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδιώκοντες ἐθεώρησαν τὸν Σω-
κράτη ἐπικίνδυνον εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἐπομένως καταδιωκτέον.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἄλλων ὁ Σωκράτης εἶχε κάμει πολλοὺς ἐχθροὺς, ἐπεδόθη καὶ αὐτοῦ καταγγεῖλια (γραφή) τῷ 399 π. Χ. δι' ἧς κατηγορεῖτο, ὅτι δὲν ἐπίστευε τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους ἐπίστευεν ἡ πόλις, ἀλλ' ἐζήτηι νὰ εἰσαγάγῃ νέαν θρησκείαν, καὶ ὅτι διέφθειρε τοὺς νέους, ἐξητήθη δ' ἡ εἰς θάνατον καταδίκη αὐτοῦ. Κατηγοροὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ πολιτικός Ἄνυτος (δημοκρατικός ἰσχυρὸς τῶν χρόνων ἐκείνων), ὁ Μέλιτος (ἴσως ὁ υἱὸς τοῦ τότε ὁμωνύμου ποιητοῦ) καὶ ὁ ῥήτωρ Λύκων. Τὸ δικαστήριον φαίνεται, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἀθώωσῃ τὸν Σωκράτην· οὗτος ὅμως ἀπελογήθη ὑπερηφάνως, διὰ τῆς στάσεως δ' αὐτοῦ ταύτης παρώργισε πολλοὺς τῶν δικαστῶν καὶ οὕτω διὰ μικρᾶς πλειοψηφίας κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ κωνείου θάνατον.

Ὁ Σωκράτης ἤκουσε τὴν καταδίκην αὐτοῦ μετ' ἀδιαφορίας. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς αὐτοῦ δὲν ἐγένεν εὐθύς, ἔμεινεν αὐτὸς 30 ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ. Τὸν χρόνον τοῦτον τῆς φυλακίσεώς του ὁ Σωκράτης διήλθε φιλοσοφῶν ἀταράχως μετὰ τῶν φίλων του καὶ μαθητῶν του, οἵτινες ἐφοίτων πρὸς αὐτὸν συχνοί, ἀναπτύσσων εἰς αὐτοὺς μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν διάφορα φιλοσοφικὰ ζητήματα. Μάτην προσεπάθησαν οὗτοι νὰ πείσωσιν αὐτὸν νὰ δραπετεύσῃ, ἵνα σωθῇ Ὁ Σωκράτης ἀπέρριψε τὰς προτάσεις αὐτῶν διδάξας διὰ τοῦ παραδείγματός του, ὅτι οὔτε ἀδικεῖν δεῖ οὔτε ἀνταδικεῖν οὐδένα, πολλῶ δὲ ἦττον τὴν πατρίδα, ἧς οὐδὲν ἄλλο σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον.

ταύτη : τροπ. ἐπίρρ. = οὕτω.

τείνω : ἀναφέρομαι.

τεκμαίρομαι : συμπεραίνω.

τελευταῖω-ῶ : (τὸν βίον) ἢ ἀπλῶς **τελευτῶ** = ἀποθνήσκω.

τελέω-ῶ : πληρῶνω (χρήματα).

τηλικόσδε : τοιαύτης ἡλικίας. Ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸ κατώτερον (X) **παίδων** ἀναδεικνύει ἐτι μᾶλλον τὸ ἄτοπον τῆς ὑποτιθεμένης πράξεως, τοῦ **παίζειν** ἀντὶ **σπουδάξαι**.

τηλικούτος : ὁ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ὢν. Ἐκ τῶν συμφραζομένων δηλοῦται, ἂν ἡ ἡλικία εἶναι μεγάλη ἢ μικρά. Ὁ Σωκράτης ἦτο ἤδη 70 ἐτῶν. Ἰδὲ κεφ. XIV Ἐν I τηλικούτον ὄντα : διατί οἱ τηλικούτοι δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτῶσι διὰ τὸν θάνατον ; — Τί ὅμως γνωρίζομεν ἡμεῖς, ὅτι εἶναι μᾶλλον φυσικόν, ἂν μάλιστα ἐνθυμηθῶμεν τὸν μῦθον « γέρον καὶ θάνατος ; » — Ὡστε

ποῖος ἔχει περισσότερον δίκαιον, ὁ Σωκράτης λέγων ταῦτα ἢ ὁ Κρίτων τὰ κατωτέρω καὶ διατί ὁ Σωκράτης σκέπτεται οὕτω ;

τήμερον : σήμερον.

τηνικάδε : ἐπίρρ. χρον. τοιαύτην ὥραν. Πρῶτος, ὡς βλέπομεν, ὁμιλεῖ ὁ Σωκράτης. Ἐκ τῶν κατωτέρω νοοῦμεν, ὅτι ὁ διάλογος γίνεται ἐντὸς τοῦ δεσποτηρίου. Ἡ ἐρώτησις δὲ πρώτου τοῦ Σωκράτους εἶναι φυσικωτάτη.

τιμάομαι ὤμαι : ἐπὶ δικαστηρίου = προτείνω ποινὴν, ἐκτιμῶ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἐπὶ δικαστῶν λέγεται τὸ **τιμῶ**, ἐπὶ δὲ τῶν δίκων τὸ **τιμῶμαι**. Κατὰ τοὺς νόμους ἐδικαιοῦτο ὁ κατηγορὸς νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐπιβλητέαν ποινὴν, εἴτα δ' ὁ κατηγορούμενος νὰ προτείνῃ μετριωτέραν (ἀντιτιμᾶσθαι ἢ ὑποτιμᾶσθαι).

τίμιος : πολυτίμος· **τιμώτερος** : πολυτιμώτερος.

τίς : Ἐν Χ τινὶ μὲν τρόπῳ, τινὶ δὲ οὐ = κατὰ τινα μὲν τρόπον, ἄλλοτε μὲν... ἄλλοτε δ' ὄχι.

τιτρώσκομαι : πληγώνομαι. Μέλλ. τρωθήσομαι.

τοίνυν : λοιπόν.

τριτάτος : τρίτος (ποιητικῶς).

τριχῆ : ἐπίρρ. τροπ. = κατὰ τρεῖς τρόπους. Ἐπειδὴ ὁ Κρίτων ἀνωτέρω παρεδέχθη τὰ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους διὰ τῶν Νόμων λεγόμενα ὡς ἀληθῆ, ἄνευ ὅμως ἀποδείξεως, ὁ Σωκράτης νομίζει ἀναγκαῖον νὰ φέρῃ ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας τούτων καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον διαπράττει ὁ εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος ἀπειθῶν, φανταζόμενος πάλιν, ὅτι, ὅσα λέγει, λέγουσιν αὐτὰ οἱ Νόμοι. Ἡ παρανομία αὕτη εἶναι τῷ ὄντι τριπλῆ, διότι ὁ ἀπειθῶν εἰς τοὺς Νόμους ἀσεβεῖ πρὸς τὴν πατρίδα ὡς πρὸς μητέρα, ὡς πρὸς τροφὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον τῶν συμβληθέντων προσώπων, καθιστῶν τὸ συμβόλαιον ἑτεροβαρές, ὅπερ ἄδικον.

τροφή : ἀνατροφή.

τροφή καὶ παιδεία : ἰδὲ παιδεία καὶ τροφή.

τυγχάνω : μέλλ. τεύξομαι = θὰ τύχω, θὰ πάθω· τυγχάνω ὁμολογηκῶς : τυγχάνω νὰ ἔχω δώσει ὑπόσχεσιν.

τύχη : μέση λέξις, σημαίνουσα εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν. Ἐν I τῆ παρ. τύχη = διὰ τὴν παροῦσαν δυστυχίαν.

τύχη ἀναθῆ : ἡ ὄρα ἢ καλή, μὲ τὸ καλόν. Διὰ τῶν λέξεων τούτων δηλοῦται ἐν II ἡ ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἀταραξία τοῦ Σωκράτους. Τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ ἡ ἐπαναφορὰ **ταύτη** — **ταύτη** μετὰ τοῦ **ἔστω**.

υἱός : πληθ. υἱεῖς. Ὁ Σωκράτης εἶχε 3 υἱούς, ὡς ὁ ἴδιος λέγει (ἐν Ἀπολογία ΧΧΙΙΙ), ὧν ὁ εἷς μεριάκιον, οἱ δὲ δύο παιδιά.

ὑπακούω : ἐπὶ θυρωροῦ ἢ δεσμοφύλακος=ἀνοίγω.

ὑπάρχω : μετὰ δοτ. ὑπάρχει τινὶ = ὑπάρχει εἰς τινα, ἔχει τις. Πῶς χαρακτηρίζεται ὁ Κρίτων λέγων ταῦτα ;

ὑπεικτέον : Ἐν ΧΙΙ οὐχὶ ὑπεικτέον=δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῶμεν, νὰ ἀποφεύγωμεν, δηλ. νὰ θέλωμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὑποχρεώσεων ἡμῶν.

ὑπείκω : ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι.

ὑπέρ : Ἐν V ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν=διὰ λογαριασμόν σου καὶ διὰ λογαριασμόν ἡμῶν τῶν φίλων σου.

ὑποβλέπω : βλέπω μὲ ἄγχιον βλέμμα καὶ ὑλόπτως.

ὑπολογίζομαι : λογαριάζω.

ὑφηγέομαι-οὔμαι : ὀδηγῶ.

φαίνομαι : Ἐν XVI φαίνεται σοι ἄμεινον εἶναι = φαίνεται ὅτι εἶναι καλύτερον διὰ σέ.

φάσκων : μετοχὴ τοῦ φημί. Ἐν V φάσκοντά γε δὴ=ὅταν μάλιστα ἰσχυρίζεσαι.

φαῦλος : εὐτελής· **φauλότερον** (VIII) : λέγεται εἰρωνικῶς, διορθώνει δὲ τὴν εἰρωνείαν διὰ τοῦ κατωτέρου **τιμιώτερον**. Ἐξαιρομένης οὕτω τῆς σπουδαιότητος τῆς ψυχῆς, ἐξαιρεται καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ φροντίζειν περὶ τῆς γνώμης τῶν ἐπαϊόντων τὰ δίκαια. **φauλότατος**=ὁ χειρότερος.

φέρε : Προστακτικὴ ἰσοδύναμος πρὸς μόριον παρακλεύεσματικόν=ἐμπρός, λέγε. Ἐν ΧΙΙ φέρε γάρ=εἰπὲ δηλαδή.

φεύγω : εἶμαι φυγᾶς.

φημί : ἰσχυρίζομαι, παραδέχομαι.

φίλος : ἀγαπητός· φίλος ἐταῖρος=ἀγαπητὸς φίλος. **φίλον** =ἀγαπητόν, ἀρεστόν. Ἐν VI τὸ **ὦ φίλε Κρίτων**, δηλοῖ μεγάλην ἀταραξίαν. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ πλοκὴ τοῦ διαλόγου.

φυτεύω : μεταφορ. γεννῶ.

χαίρω : ἕω χαίρειν=ἀμελῶ, δὲν με μέλει.

χαλεπαίνω : ὀργίζομαι.

χαλεπός : δύσκολος, δυσάρεστος. Ἐν VI χαλεπωτέρα=χειροτέρα.

χάριν ἢ χάριτας ὁμολογῶ : χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην, χίριον.

χρήματα : οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον αἰσχρὸν νὰ προτιμᾷ κανεὶς τὰ χρήματα παρὰ τοὺς φίλους, διότι πράγματι τοῦ εἰλικρινοῦς καὶ πιστοῦ φίλου οὐδὲν πολυτιμότερον, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν σπανιώτερον. Ὁ Κρίτων ὡς ἀληθῆς φίλος αἰσχύνεται νὰ λεχθῆ, ὅτι δὲν εἶναι πιστὸς καὶ εἰλικρινής. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων βλέπομεν, ὅτι ὁ Κρίτων πρῶτον μὲν προτείνει εἰς τὸν Σωκράτη νὰ φύγη, ἔπειτα δὲ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τοῦτο φέρον ὡς ἐπιχείρημα τὴν κακὴν φήμην, ἣτις θὰ διαχυθῆ περὶ αὐτοῦ ὡς φιλοργύρου μᾶλλον ἢ φίλου. Ἐκ τούτων ἄρα δῆλον, ὅτι ἐντεῦθεν ἄρχεται τὸ θέμα τοῦ διαλόγου διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ σκοποῦ. Τὸ τοιοῦτον λέγεται τεχνικῶς **εἰσβολή** τοῦ διαλόγου. Καὶ ἡ μὲν δήλωσις τοῦ σκοποῦ εἶναι ἡ πρότασις τοῦ Κρίτωνος, αἱ δὲ καταβαλλόμεναι διὰ συλλογισμῶν προσπάθειαι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα. Ἐνταῦθα λοιπὸν (III) εἶναι ἡ πρότασις τοῦ Κρίτωνος καὶ τὸ α' ἐπιχείρημα. Ἐπειτα δ' ἔρχεται ἡ ἀπόκρισις τοῦ Σωκράτους.

χρηστὴ δόξα : ὀρθὴ γνώμη· τὸ ἀντίθετον **πονηρὰ** = ἐσφαλμένη. Ἐκ τοῦ VI ἄρχεται ἡ **πλοκή** τοῦ διαλόγου.

χεῶμαι : κάμνω χρῆσιν.

χωρίς : πλὴν, ἐκτός.

ᾧδε : ὡς ἐξῆς.

ὡς : εἰδικὸν = ὅτι (δῆθεν). Ἐν X ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος = ὅτι (κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν) οὐδέποτε ἔχει ὀρθῶς.

ὡς : αἰτιολ. = διότι. Ἐν VI ὡς ἐγὼ = διότι ἐγώ. Διὰ τούτων αἰτιολογεῖται ἡ συζήτησις τοῦ πράγματος. Ὁ Σωκράτης λέγει, ὅτι εἶναι τοιοῦτος, ὥστε μόνον εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον νὰ πείθηται καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο, ἐπομένως καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος προτεινόμενον ἀνάγκη νὰ συζητηθῆ καὶ κριθῆ συμφώνως πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦτον τοῦ Σωκράτους. Ἐκ τούτου ὁ Σωκράτης καταφαίνεται ἀνθρώπος ἠθικῶν ἀρχῶν, χαρακτῆρ σταθερὸς καὶ ἀδαμάντινος, ὃν οὐδὲν δύναται νὰ πτοήσῃ καὶ ἐξαναγκάσῃ εἰς παράβασιν τοῦ καθήκοντος.

ὡς : μετ' ἄλλου ἐπιρρημάτος ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν = πόσον· λ. χ. ὡς ἡδέως καθεύδεις = πόσον γλυκὰ κοιμάσαι. Μετὰ δὲ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιτείνει αὐτά, λ. χ. ὡς ἡδιστα = ὅσον τὸ δυνατόν εὐχαριστότατα.

ὥσπερ : ὡς ἀκριβῶς.

ὄφελον : μετὰ τοῦ **εἰ γὰρ** = εὐχὴν ἀνεκτέλεστον· εἰ γὰρ ὄφελον οἰοί τ' εἶναι = εἶθε πράγματι νὰ ἦσαν ἱκανοί. Εὐχὴν ἀνεκτέλεστον σημαίνει τὸ ὄφελον καὶ ἄνευ τοῦ **εἰ γὰρ**.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΚΡΙΤΩΝΟΣ

Α'. Προοίμιον (I. II).

- 1) Ἡ σκηνὴ τοῦ διαλόγου καὶ ἡ λυπηρὰ ἀγγελία.
- 2) Ἡ ἀταραξία τοῦ Σωκράτους καὶ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ.

Β'. Εἰσβολὴ τοῦ διαλόγου (III—V).

- 1) Ἡ πρότασις τοῦ Κρίτωνος καὶ τὸ α' ἐπιχείρημα (III).
- 2) Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Σωκράτους.
- 3) Τὸ β' ἐπιχείρημα τοῦ Κρίτωνος (IV).
- 4) Ἄλλα ἐπιχειρήματα αὐτοῦ (V).

Γ'. Πλοκὴ τοῦ διαλόγου (VI—XVI).

- I. Ἡ πρότασις τοῦ Σωκράτους περὶ συζητήσεως (VI).
- II. Ἡ περὶ δοξῶν συζήτησις (VI—VII). Ἀρχὴ αὐτῆς ἠθικῆ.
- III. Ἀποτέλεσμα τῆς παραβάσεως τῆς ἐν συζητήσει ἀρχῆς καὶ συμπέρασμα (VIII). Δεύτερον ζήτημα καὶ δευτέρα ἠθικὴ ἀρχή.
- IV. Πρότασις τοῦ Σωκράτους περὶ ἐξετάσεως τοῦ δικαίου τῆς δραπετεύσεως (IX).
- V. Αὐτὴ ἡ ἐξέτασις (X—XVI).
 - α') Αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τῆς ἐξετάσεως (X).
 - β') Ἡ προσωποποιήσις τῶν νόμων (XI—XVI).
 - 1) Ἐρωτήσις τῶν νόμων περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἐπιχειρουμένης πράξεως καὶ αἰτιολογία αὐτῆς (XI).
 - 2) Τὸ πολῦτιμον καὶ σεβαστὸν τῆς πατρίδος (XII).
 - 3) Τὸ ἁμάρτημα τοῦ ἀπειθοῦντος εἰς τοὺς νόμους (XIII).
 - 4) Ἀπόδειξις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ ἁμάρτημα τοῦτο καὶ προτροπὴ αὐτοῦ εἰς τήρησιν τῶν νόμων ((XIV).
 - 5) Τὰ ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα τῆς μελετωμένης πράξεως (XV).
 - 6) Ὁ ἐπίλογος τῶν νόμων (XVI).

Δ'. Ἐξοδος τοῦ διαλόγου (XVII).

Ἄριθ. { Πρωτ. 37434
Διεκπ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰουλίου 1930

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Πρὸς

τοὺς ἐκδότες κ. κ. Ἰωάν. Δ. Κολλάρον καὶ Σίαν

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι δι' ἡμετέρας ταυταρίθμου καὶ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1930 πράξεως καταχωρισθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 86 τῆς 15 Ἰουλίου 1930 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (Τετῆρος Β'), ἐνεκρίθη συμφώνως τῷ Νόμῳ 3438 τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθὲν βιβλίον **Ν. Μπαξεβανάκι «Πλάτωνος Κριτικῶν»** διὰ τὴν πέμπτην τάξιν τοῦ ἑξαταξίου Γυμνασίου, διὰ τέσσαρα σχολικὰ ἔτη, ἧτοι ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1933—1934 ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως κατα τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ ληφθῶσιν ὑπ' ὄφει καὶ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς ὑπόδειχθεῖσαι τροποποιήσεις

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ἄρθρον Θάνου Π. Διατάγματος «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς τιν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κἀνομοθετήσεως ἄνευ βιβλιοσήμου τιμῆς, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξαφύλλου ἢ τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυπῶνται τὸ παρὸν ἄρθρον.

ΠΡΩΤΟ

